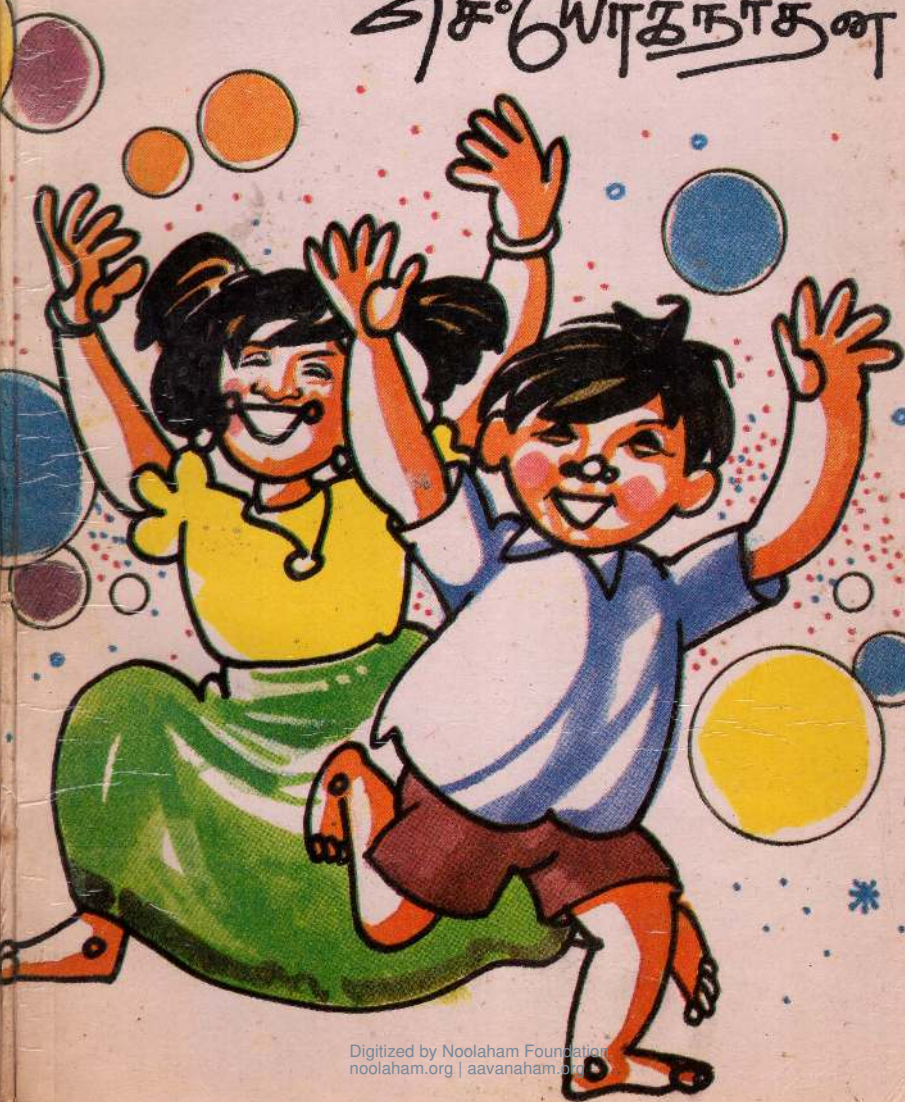

அவ்வாருட நண்பர்களே..

ஏசுவோதநாதன்

எல்லோரும் நண்பர்களே...

செ. யோகநாதன்

கண்ணி

கிரியேட்டிவ் வேர்ஸ்

கண்மணி

92, டி.எஸ்.வி. கோயில் தெரு,
மயிலாப்பூர்,
சென்னை - 600 004.

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1991

கண்மணி : குழந்தைகளுக்கான கதைகள்-1

சித்திரங்கள் : டிராட்ஸ்கி மருது.

விலை : ரூ.20/=

பாவை சந்திரன் தயாரிப்பு

PRICE: Rs/20/-

PAGES 120

'ELLORUM NANBARAKALE' - A COLLECTION OF CHILDREN'S SHORT STORIES.

BY SE. YOGANATHAN. ©

Published By: **KANMANI CREATIVE WAVES**

92, T.S.V. Koil Street, Mylapore, Madras - 600 004.

Printed at: **Beekay Offset Press,**
Madras - 600 013. Ph: 551256.

இந்த முயற்சி வெற்றிபெறும்

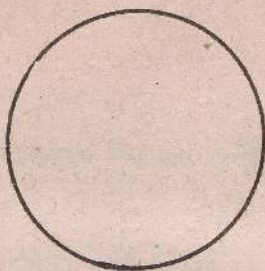
தமிழ்ப்பதிப்புத்துறையில் பல்வேறு வகையான புதிய எண்ணங்களைச் சிறந்த முறையில் வெளிப்படுத்தும் நோக்குடனே நாம் கண்மணி கிரியேடிவ் வேவ்ஸின் பதிப்புப் பிரிவை ஆரம்பித்திருக்கிறோம். நல்லவை வெற்றியடையும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை இந்த முயற்சியில் நம்மை ஈடுபட வைத்தது.

மேத்த வளரும் மேன்மைக்கலைகள், புத்தம்புது இலக்கிய ஆக்கங்கள் என்பவனற்றைத் தமிழிற்குத் தர வேண்டியது காலம் நமக்கு அருளிய கட்டளை. அந்தக் கட்டளையையே நாம் ஏற்றிருக்கிறோம்.

புத்தகக் கலாச்சாரம் (BOOKCULTURE) தமிழிலே அவ்வளவு வளர்ச்சியடையாத ஒரு துறை. நிறைவுமிக்க உள்ளடக்கமும், அழகிய வடிவமைப்பும் கொண்டதாய் நூல்கள் வெளியாகின்றபோதுதான் ஒரு மொழியில் புத்தகக் கலாச்சாரம் செழுமையும் முன்னேற்றமும் அடையமுடியும். "கண்மணி" பொன் வைக்கிற இடத்தில் பூவாகவே னும் தனது நூல்களை வெளியிடும்.

"எல்லோரும் நண்பர்களே" என்ற இந்நூல் குழந்தைகளுக்கான கதைகளையும் அழகிய ஓவியங்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது. குழந்தை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு இந்நூல் தன்னாலான அளவுக்கு உதவுகிறது. குழந்தைகளை மகிழ்வுட்டி அவர்களை சிந்திக்கவும் வைக்கின்றன இந்த அழகான கதைகள். இக்கதைகளை எழுதிய செ.யோகநாதனையும், ஓவியங்கள் தீட்டிய ட்ராப்ட்ஸ்கி மருதுவையும் குழந்தைகள் பாராட்டிப் போற்றுவார்கள் என்று நாம் நம்புகின்றோம்.

பதிப்பாளர்

உள்ளே உள்ள கதைகள்

எல்லோரும் நண்பர்களே பக் - 5

சரியான கேள்வி பக் - 11

தாயின் அன்பு பக் - 15

கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை பக் - 19

அருணனும் தேவதையும் பக் - 31

விண்வெளி நண்பன் பக் - 57

பழைய கதை பக் - 75

அதிசய உலகிலே பக் - 80

எல்லோரும் நண்பர்களே..

அந்தக் காடு நிறைய ஏராளமான தேவதாரு மரங்கள் நின்றன. தேவதாரு மரங்கள் நெடிதாக உயர்ந்து வளர்பவை. அந்தக் காட்டிற்கு அருகிலே ஒரு சிறிய கிராமம் இருந்தது. அந்தக் கிராமத்திலே விமலன் என்ற அண்ணனும், புனிதன் என்ற தம்பியும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் அந்தத் தேவதாரு மரக்காட்டிற்குச் சென்றனர்.

விமலனுக்கு எந்த நேரமும் கை குறு குறுத்துக் கொண்டே இருக்கும். காட்டிற்குப் போன அன்றும் அப்படித் தான். காட்டிலே அங்கும் இங்குமாய் ஆனந்தமாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற குருவிகளின் மீது அவன் கற்களை விட்டெறிந்தான். தேவதாரு மரத்தின் கீழேயுள்ள சிறு செடிகளில் பூத்திருந்த மலர்களை எல்லாம் பிடுங்கிப் பிய்த்தெறிந்தான். இவை எல்லாம் புனிதனுக்கு கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்க வில்லை. எவ்வளவோ அவன் அண்ணனை

சொல்லித் தடுத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒன்றும் செய்ய முடியாத புனிதன், அண்ணனின் கல்லடிபட்டுக் காயம் அடைந்த குருவிகளைத் தூக்கி அவற்றிற்குப் பச்சிலைகளால் மருந்து பூசி மீண்டும் பறக்க விட்டான். ஒடிந்த செடிகளை நேராக்கி அவற்றைச் சரிப்படுத்திவிட்டான்.

விளையாட்டு விளையாட்டாக காட்டிற்குள் நெடுந் தூரம் வரையிலும் போய்விட்டார்கள் அண்ணனும் தம்பியும். சூரியனும் மேற்குத் திசையிலே விழுந்து விட்டான். இருளும் மெதுவாக எங்கும் படரலாயிற்று. அவர்கள் இருவரும் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல வழி தெரியாது திண்டாடினர்.

அங்குமிங்குமாய் அழுதுகொண்டே நடந்த அவர்கள், கடைசியாய் களைத்துப் போய் ஒரு மரத்தினடியில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். கொஞ்ச நேரத்திலே அண்ணன் விமலன் நித்திரையாகிக் குறட்டை விட ஆரம்பித்தான்.

தம்பியான புனிதன் அந்த இடத்தில் இருந்து கொஞ்சதூரம் தள்ளிப் போய் ஒரு சிறிய செடியின் கீழே உட்கார்ந்து மீண்டும் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தான்.

அப்போது புனிதனின் காதுகளிலே அன்பான ஒரு குரல் கேட்டது:

"கருணை உள்ளம் கொண்ட சின்னத் தம்பி, நீ எதற்காக விம்மி விம்மி அழுகிறாய்? காரணத்தினைச் சொல்லு. என்னால் உனக்கு உதவி செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்..."

புனிதன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாரையும் காணவில்லை. அப்போது அந்தக் குரல் மீண்டும் கேட்டது.

"தம்பி, என்னைத் தெரியவில்லையா? உனக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிற கருணை என்னும் செடி நான்தான். நான் தான் உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். மத்தியான நேரத்திலே என்னிலிருந்த பூ ஒன்றினை உன்னுடைய அண்ணன்

பிடுங்கிக் கசக்கி எறிந்தான். அப்போது நீ எனக்காக உன் அண்ணனிடம் பரிந்து பேசினாய். அத்தோடு நில்லாமல் ஓடிந்துபோன என் கிளை ஒன்றையும் சரிப் படுத்தி விட்டாய். இவ்வளவு நற்குணங்கள் வாய்ந்த நீ அழுவதைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் கவலையாய் இருக்கிறது. ஆகையால், உனக்கு என்னால் இயலக் கூடிய உதவியினைச் செய்கின்றேன்... "

தன்னோடு மிகவும் பரிவோடு பேசிய அந்தச் செடியை புனிதன் அன்போடு பார்த்து, தனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை எல்லாம் விபரித்துக் கூறினான். அதைக் கேட்ட அந்த கருணை செடி கொஞ்ச நேரம் யோசித்தது. பின்னர், "நண்பனே, நீ எதற்கும் யோசியாதே. பொழுது விடிந்ததும் கிட்மா என்ற எனது பறவை நண்பன் இங்கே வருவான். அவன் வந்ததும் அவன் உங்களை வழி காட்டி வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வான்" என்று கூறிற்று. புனிதனும் நிம்மதியாக அந்தச் செடிக்குப் பக்கத்திலே படுத்து உறங்கிவிட்டான்.

பொழுது விடிந்தது. புனிதனின் மேல் தனது பூ ஒன்றினை உதிர்த்தி அவனை கருணை செடி தூக்கத்திலிருந்து எழ வைத்தது. அப்போது கிட்மா என்ற பறவையும் அங்கே வந்து சேர்ந்தது. புனிதனைக் கண்டதும் கிட்மா, நன்றியான குரலில் பாடிக் கொண்டே அவனது தோளில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. பின்னர் அது கூறிற்று..

"அருமை நண்பனே, உன்னுடைய அண்ணன் என்னைக் கல்லால் அடித்தான். நீயோ எனக்காகப் பரிந்து பேசி மருந்து கட்டி என்னைச் சுகப் படுத்தினாய். உனக்கு நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லு . . .?"

கருணை செடி, கிட்மாப் பறவையிடம் நடந்தவற்றைக் கூறிற்று. பின்னர் கிட்மாப் பறவை நிறையப் பழங்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து அண்ணனுக்கும், தம்பிக்கும் கொடுத்து அவர்களின் பசியைப் போக்கிற்று.

பிறகு விமலனும் புனிதனும் கருணைச்
செடியிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு
கிட்மாப் பறவையோடு அங்கிருந்து
புறப்பட்டனர்.

அன்றிலிருந்து புனிதனைப் போலவே
விமலனும் பறவைகள், மிருகங்கள், செடி,
கொடிகள் யாவிலும் அன்பும், கருணையும்
காட்டி வந்தான்.

சரியான கேள்வி

மரம் ஒன்றிலே நிறையப் பூக்கள்
பூத்திருந்தன. வண்ண வண்ணப் பூக்கள்.
திடீரென்று அந்தப் பூக்களின் மேல்
தேனீக்கள் படை எடுத்தது போல வந்தன.
பூவிலிருந்த தேனை முரட்டுத் தனமாக
உறிஞ்சி எடுத்தன. சொட்டுத் தேனைக்
கூட அவை பூவிலே விட்டு வைக்கவில்லை.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்த பூமரம், தேனீக்களைப்
பார்த்து கவலையோடு கேட்டது:

"கொஞ்சங்கூட இரக்கமில்லாமல் இந்தப்
பூக்களிலுள்ள தேனை உறிஞ்சி
எடுக்கிறீர்களே, இது நியாயமாகுமா?"

மரம் கூறியதைக் கேட்டதும், தேனீக்கள்
அதைக் கேலி செய்தன.

"கிழட்டு மரமே, பேசாமல் இரு. எமக்கு
எது இஷ்டமோ அதைச் செய்வோம்.
எம்மிடம் திறமை இருக்கிறது. நாம்

அதைப் பயன் படுத்தி தேனைச்
சேகரிக்கிறோம். நன்றாக அதைக் குடித்து
மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம். முடியுமானால்
உனது பூக்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்.
முடியுமானால் நீ எம்முடன் சண்டைக்கு
வா பார்க்கலாம்"

அதைக் கேட்ட மரம், ஒன்றும்
பேசவில்லை. ஆனாலும் தேனீக்களின்
கோபம் அத்தோடு அடங்கிப் போய்
விடவில்லை. அந்த மரத்தின் கிளை
ஒன்றிலேயே தமது தேன் கூட்டினைக்
கட்டுவதென்று அவை தீர்மானித்தன.
அவ்விதமே தேன் கூட்டைக் கட்டவும்
ஆரம்பித்தன.

கொஞ்ச நாளில் அந்த மரக் கிளையில்
பெரிய தேன் கூடு ஒன்று காட்சியளித்தது.
மரம், தனது கிளையிலுள்ள தேன்கூட்டை
மௌனமாகப் பார்த்துப் பெருமூச்சு
விட்டது.

திடீரென்று அந்தக் காட்டிற்குள்
மனிதன் ஒருவன் வந்தான். மரத்திலிருந்த

பெரிய தேன் கூட்டைக் கண்டான். அவனுக்கு தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. உடனே தீப்பந்தம் ஒன்றைக் கொழுத்தி அந்தத் தேன்கூட்டின் கீழே பிடித்தான். தேனீக்களைக் கலைத்து, தேன் எடுக்கவே அவன் அப்படிச் செய்தான்.

நெருப்பின் வெப்பம் தாங்கமுடியாத தேனீக்கள் அங்கும் இங்குமாகப் பறந்தன. மரத்தைச் சுற்றிப் பறந்தபடியே, "இந்த அநியாயத்தைக் கேட்க யாருமே இல்லையா? இந்த மனிதன் செய்வது நியாயமா?" என்று உரத்த குரலிலே கிணு கிணுத்தன. மரத்திடமும் நியாயங் கேட்டன. மரம் அப்போது புன்னகை செய்தது. ஏளனமான குரலிலே தேனீக்களைப் பார்த்துக் கேட்டது:

"தேனீக்களே, நீங்கள் எனது பூக்களை துன்புறுத்தி தேனை எடுத்தீர்கள். அப்போது நீங்கள் செய்தது அநியாயம் என்பதை உம்மால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை இப்போது நீங்கள் துன்புறத்தப் படுகிறபோது என்னிடம்

நியாயத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்களே ...
இது எந்த விதத்தில் நியாயம் ஆகும்?"

தாயின் அன்பு

ஆட்டுக்குட்டி ஒன்றுக்கு எப்போது பார்த்தாலும் வெளியே போய் விளையாட வேண்டும் என்று விருப்பம். அதன் அம்மாவுக்கோ எப்போது பார்த்தாலும் முதலைகளை நினைத்தால் பயம். அதனாலே தனது குட்டி எங்குமே போகக் கூடாது அது எச்சரித்தது.

ஒருநாள் ஆட்டுக்குட்டி, அம்மாவின் சொல்லைக் கேட்காமல் ஆற்றங்கரை ஓரமாகப் போயிற்று. தன்னிடமிருந்த இசைக்கருவியை மீட்டியவாறே அது பாடத் தொடங்கிற்று.

அந்த சத்தத்தைக் கேட்ட முதலை ஆற்றுக்குள்ளே இருந்து தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தது. ஆட்டுக்குட்டியைக் கண்டதும் அதற்கு வாயிலே நீர் ஊறிற்று. தந்திரம் பண்ணி ஆட்டுக் குட்டியைப் பிடித்துச் சாப்பிட முதலை எண்ணிற்று.

மெதுவாக முதலை ஆற்றங்கரை
ஓரமாகச் சென்றது. தன்னை மறந்து
பாடிக் கொண்டிருந்த ஆட்டுக் குட்டியைப்
பார்த்து. "ஆகா... நீ எவ்வளவு அழகாகப்
பாடுகின்றாய் என் அருமை நண்பனே"
என்று கூறிற்று.

இதைக் கேட்ட ஆட்டுக்குட்டிக்கு
மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. ஆட்டுக்
குட்டி இன்று தான் முதல் முறையாக
முதலையைப் பார்க்கின்றது.

"மிகவும் நன்றி பெரியவரே..." என்றது
ஆட்டுக்குட்டி.

முதலை தலையை ஆட்டிற்று. பிறகு,

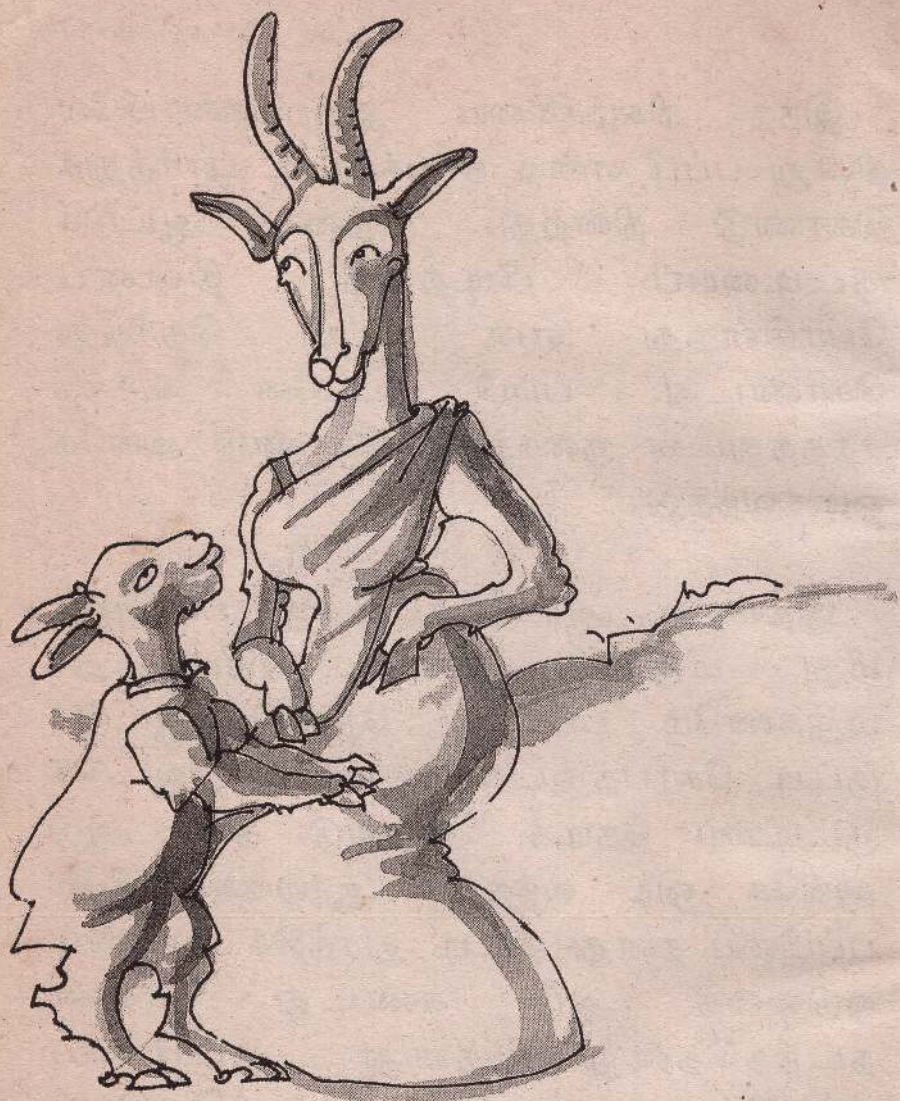
"என் அன்பான சங்கீத வித்துவானே,
இவ்வளவு இனிமையாக இந்த இசைக்
கருவியை மீட்டுகிற உன் கையைத்
தொட்டுப் பார்க்க எனக்கு ஆசையாக
இருக்கிறது. எங்கே என் கிட்டே வந்து
உன் கையை நீட்டு நண்பனே..." என்று
இனிமையாகக் கூறிற்று.

இந்த நிகழ்ச்சியை ஆற்றங்கரையிலே நின்று பப்பி என்ற நாய்க்குட்டி பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. முதலை ஆட்டுக் குட்டியைப் பிடித்துத் தின்னப் போகின்றது என பப்பி தெரிந்து கொண்டது. பப்பி உடனே உரத்த சத்தத்துடன் குரைத்துக் கொண்டு அங்கே ஓடி வந்தது.

இதனால் ஆட்டுக்குட்டிக்கு பப்பியின் மீது மிகுந்த கோபம் ஏற்பட்டது. மறுகணமே பப்பியை நோக்கி ஆட்டுக் குட்டி கோபத்துடன் பாய்ந்தது. ஆட்டுக் குட்டியை தேடிக் கொண்டு தாய் ஆடு அங்கே ஓடி வந்தது. ஆற்றங்கரையிலே பப்பியை தனது குட்டி துரத்திக் கொண்டு ஓடுவதை ஆடு கண்டது. என்ன நடந்ததென்று தனது குட்டியை, எச்சரிக்கை செய்தது. புத்திமதியும் கூறிற்று.

"பெற்றோர் சொல்வதை எப்போதும் கேட்டு நடக்க வேண்டும். அதைவிட தீயோரையோ அவரது வார்த்தைகளையோ

ஒருபோதும் நாம் நம்பக்கூடாது
என்றது தாய் ஆடு.

ஆட்டுக்குட்டியும் அன்றிலிருந்து தாயின்
சொல்லைக் கேட்டு நடந்து வந்தது.

கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை

சின்னச் சின்னக் கறையான்கள் அங்கும்
இங்குமாக அலைந்து திரிந்தன. அவற்றிலே
முதிய கறையான் ஒன்று மற்றக்
கறையான்களைப் பார்த்து, "நாம்
எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு புற்றினை
அமைத்துக் கொள்வோம்..." என்றது. அது
கூறியதை எல்லாக் கறையான்களும்
ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டன.

கறையான்கள் யாவும் வரிசை
வரிசையாகச் சென்று களிமண்ணைத்
தேடி, அந்தக் களிமண்ணை ஓர்
இடத்திலே குவித்து அழகான புற்று
ஒன்றினை அமைக்கத் தொடங்கின.

அப்போது அவ்வழியாக ஒரு பாம்பு
வந்தது. அந்த அழகிய புற்றினைக்
கண்டதும் அதைத் தனதாக்கிக் கொள்ள
வேண்டும் என்று அது நினைத்தது.
உடனேயே அதன் மனதில் தந்திரம்
உருவாயிற்று.

"தம்பிகளா" என்று குரல் கொடுத்தது அந்தப் பாம்பு. கறையான்கள் அந்தப் பாம்பை மிகுந்த மரியாதையுடன் பார்த்தன.

"என்ன பெரியவரே.." என்று அவை பாம்பைப் பார்த்துக் கேட்டன.

"உமக்கு உதவி செய்வதற்காக நான் வந்திருக்கிறேன். என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் நான் செய்வேன். இந்தப் புற்றை அமைத்து முடியும் வரை வேண்டுமானால் என்னோடு நீங்கள் வந்து தங்கலாம்.."

பாம்பு சொன்னதைக் கேட்டதும் பெரும் பாலான கறையான்களுக்கு தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. இப்படி ஒரு அன்பான பாம்பு தம்மைத் தேடி வந்ததையிட்டு அவற்றுக்கு அளவு மீறிய ஆனந்தம்.

"இப்போதே நாங்கள் எல்லாம் வந்து விடுகிறோம்" என்றன கறையான்கள்.

அப்போது சில கறையான்கள் மெல்லிய குரலிலே கிக கிகத்தன:

"இப்போது யாரும் போக வேண்டாம்... எல்லோரும் சேர்ந்து யோசித்த பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்..."

இந்த மெல்லிய சத்தம் பாம்புக்கு உடனேயே கேட்டு விட்டது. ஆனால் அது காதிலேயே விழாதது போல, "தம்பிகளா நாளை நான் இவ்விடம் வருகிறேன். எனது உதவி தேவையான வர்கள் என்னோடு வந்து விடுங்கள்" என்று கூறிற்று. இப்படிச் சொல்லிய படியே தன்னோடு வரவிருந்த கறையான்களைத் தடுத்த கறையானை பாம்பு நன்றாகப் பார்த்து வைத்துக் கொண்டது. அந்தக் கறையான் சுறு சுறுப்பானது. சிவப்பு நிறமானது.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட பாம்பு தனது மனதினுள்ளே, "சிவப்பு நிறக் கறையானே... எனது சொல்லைக் கேட்க மறுத்த உனக்கு சரியான பாடம்

கற்பிக்கின்றேன் பார்" என்று கறுவிக் கொண்டது.

அன்று மாலையில் எல்லாக் கறையான்களும் கூடி பாம்பின் அந்த உதவியைப் பற்றி ஆலோசித்தன.

தேக்கமரம் ஒன்றின் கீழே இருந்து அந்த இடத்திற்கு அப்போதுதான் மஞ்சள் மூக்குக் கறையான் வந்திருந்தது.

அது ஒரே வார்த்தையில் கூறிற்று: "யாருமே பாம்பை நம்பக் கூடாது..."

இதைக் கேட்ட சில கறையான்கள் அதிருப்தியோடு முணுமுணுத்தன. அப்போது அந்த மஞ்சள் மூக்குக் கறையான் கூறத்தொடங்கிற்று:

"நண்பர்களே, இப்போது இந்தப் பாம்பு செய்கிற கொடுமைகளைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். நான் இருந்த தேக்க மரத்திற்கு அருகேதான் இந்தப் பாம்பு வாழ்கிறது. ஒன்றும் அறியாத குட்டி முயல் ஒன்றினை

இது இப்படித் தான் ஏமாற்றி தன்னோடு கூட்டி வந்தது. ஒரு மாலைப் பொழுதில் அந்த முயற்குட்டியின் உடலைச் சுற்றி வளைத்து இந்தப் பாம்பு கொன்று தின்று விட்டது. ஆகவே நாம் இந்தப் பாம்பிடம் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும்"

கறையான்களால் அன்று ஒரு முடிவுக்கு வர இயலவில்லை. அவை முடிவு ஏதும் எடுக்காமலே அங்கிருந்து போயின.

இரண்டாவது தடவையாக, பாம்பு அவ்விடத்திற்கு வந்தது. அப்போது தன் முதுகிலே கொஞ்சம் களிமண்ணையும் அது சுமந்து கொண்டு வந்தது. அந்த மண்ணைப் புற்றின் அருகே உதறிவிட்டு அது உஸ்ஸென்று சீறிற்று.

பாம்பின் செய்கை கறையான்களுக்கு திகைப்பையும், மகிழ்வையும் உண்டாக்கிற்று. பாம்பின் மீது அவை நம்பிக்கை வைத்தன. அதனோடு சில கறையான்கள் பின் தொடர்ந்து போயின. பாம்பு, தன்னோடு பின்தொடர்ந்து வராமல் நின்ற

ஏனைய கறையான்களை கேலியாகப்
பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச்
சென்றது.

ஏனைய கறையான்கள் தொடர்ந்து
புற்றினைக் கட்டும் வேலையில்
ஈடுபட்டன. பாம்பைப் பின்தொடர்ந்து
சென்ற கறையான்கள் எப்போதாவது
ஒரு தடவை புற்றுப்பக்கம் எட்டிப் பார்த்த
பின் திரும்பிச் சென்றன. புற்று கட்டி
முடிந்ததும் தாம் அங்கே வந்து தங்கலாம்
என்று அவை நினைத்திருந்தன.

இப்படியே கறையான்கள் கடுமையாக
உழைத்து புற்று ஒன்றினைக் கட்டி
முடித்தன.

அன்று எல்லாக் கறையான்களும் உணவு
சேகரிப்பதற்காக வெளியே சென்றிருந்தன.
உணவைச் சேகரித்துக் கொண்டு அவை
புற்றுக்குத் திரும்பியதும் திகைத்துப் போய்
விட்டன.

அவை கட்டிய புற்றினுள்ளே இப்போது
பாம்பு உட்கார்ந்திருந்தது. உஸ்
உஸ்ஸென்று மகிழ்வாக அது பாட்டுப்
பாடிக் கொண்டிருந்தது.

முன்னர் பாம்போடு கூடவே சென்று
இருந்த கறையான்களும், திகைப்போடும்
புற்றுக்கு வெளியே நின்றன.

"எமது புற்றுக்குள் உன்னை நுழையச்
சொன்னது யார்?" என்று ஒரு கறையான்
முன்னே வந்து கேட்டது. அதன்
துணிவான குரல், ஏனைய
கறையான்களுக்கு ஒன்று சேர்ந்த உரத்த
குரலிலே கேட்டன.

பாம்பு, புற்றுக்குள் இருந்தவாறே தனது
தலையை நீட்டி வெளியே பார்த்தது.
கண்களை உருட்டி, நாக்கை வெளியே
நீட்டிக் காட்டிற்று.

"யாரடா அது என்னைக் கேள்வி
கேட்டது? எனது வாலின் பலம் என்ன
என்று அவனுக்குத் தெரியுமா? ஒரே

அடியில் அவனை அடித்து நசுக்கி விடுவேன். அது யாராயிருந்தாலும் இப்போது வந்து என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்... "

துணிவான கறையான் அதைப் பற்றி பயங்கொள்ளாது மீண்டும், "பாம்பே, எமது புற்றை விட்டு உடனே நீ வெளியேறிவிடு, உனக்கும் எமக்கும் வேறு பேச்சே வேண்டியதில்லை ..." என்று கூறிற்று.

இதைக் கேட்ட பாம்புக்கு பயங்கரமான கோபம் வந்து விட்டது. உடனே அது உஸ் உஸ்ஸென்று சீறிற்று. அப்படிச் சீறியதால் இரண்டொரு கறையான் களுக்கும் உடலில் சேதம் உண்டாயிற்று. சில கறையான்கள் பயந்து போய் விட்டன. மெதுவான குரலில் அவை கிசுகிசுத்தன.

"இவ்வாறு பெரிய பாம்போடு நாம் எப்படிச் சண்டை போட முடியும்? அது சொல்வதைக் கேட்போமானால் பயமின்றி

வாழலாம். அதன் வால் எவ்வளவு பெரியது. நாம் அதனோடு தகராறு பண்ணினால் அது எம்மைத் தனது பெரிய வாலினால் அடித்துக் கொன்றுவிடும்..." என்று ஒரு கறையான் மெதுவாக ஏனைய கறையான்களுக்குக் கூறிற்று.

ஆனால் மஞ்சள் மூக்குக் கறையான் மீண்டும் சத்தம் வைத்தது. பாம்பு மீண்டும் தனது தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டது. பின்னர் கிண்டலான குரலிலே, "தம்பிகளா நான் தூங்கப் போகிறேன்... ஏதோ யோசித்து நடவுங்கள். உமக்கு இஷ்டமானால் புற்றுக்கு வெளியே படுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதுவும் நான் சொன்னதைக் கேட்பவர்கள் தான் புற்றுக்கு அருகிலே தங்கமுடியும். மற்றவர்கள் யாரும் இங்கே நிற்கக் கூடாது..." என்று கூறிற்று. பின்னர் புற்றுக்குள்ளே பாம்பு போய் விட்டது.

இதன் பிறகு எல்லாக் கறையான்களும் ஒன்றாகக் கூடி யோசித்தன. பாம்பைப்

பின் தொடர்ந்து சென்ற கறையான்களும், தாம் ஏமாற்றப் பட்டதை உணர்ந்து கொண்டன.

"நாம் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்துதான் இந்தப் பாம்புக்கு நல்ல புத்தியை வரச் செய்ய வேண்டும்" என்று வயதான கறையான் மற்றவைகளிடம் கூறிற்று.

"அது எப்படி முடியும்? பாம்பு பெரிய பிராணி. பலம் வாய்ந்தது. மற்றப் பிராணிகளும் பாம்பென்றால் நடுங்கும். அப்படி நிலைமை இருக்கும்போது நாம் பாம்போடு எப்படிச் சண்டை போட முடியும்? எப்படி வெற்றி பெற முடியும்?" என்று கேட்டது இன்னொரு கறையான்.

அதற்கு சிவப்பு மூக்குக் கறையான் பதில் சொல்லிற்று:

"பாம்பு பெரிய பிராணியாய் இருக்கலாம். அது கர்வம் உள்ளது. தீமை செய்கிறது. அநியாயமாக எமது புற்றினுள் நுழைந்துள்ளது. அதன் தலைக்கனமும்,

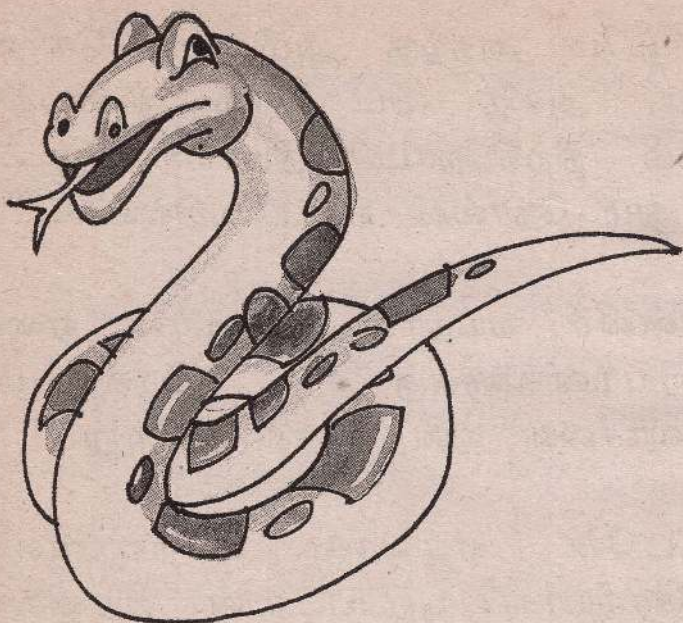

கர்வமுமே அதற்கு அழிவைக் கொண்டு
வரும். அதை விட நாம் நியாயத்தின்
பக்கம் நிற்கிறோம். நியாயத்திற்கு ஒரு
போதும் தோல்வி ஏற்படுவதில்லை..."

பின்னர் வயதான கறையான் ஏனைய
கறையான்களுக்கு இரகசியமாக
ஆலோசனை ஒன்றினைக் கூறிற்று.

உடனே எல்லாக் கறையான்களும்
சாரிசாரியாகப் புறப்பட்டன. இரவிரவாக
புற்றுக்கு அருகே நிறையவே மண்ணைக்
குவித்தன. இருளானதும் எல்லாக்
கறையான்களும் மெது மெதுவாக
அந்தப்புற்றின் மீது ஏறின. கொண்டு
சென்ற மண்ணை புற்றின் உள்ளே
கொட்டின சில கறையான்கள்
தண்ணீரையும் மண்ணையும் கலந்து,
புற்றின் மேல் பாகத்தை அடைத்து மூடின.

கறையான்களின் சுறுசுறுப்பான
முயற்சியால் புற்றின் வாசற்புறம்
முழுவதுமே நன்கு மூடப்பட்டு விட்டது.

கர்வம் நிறைந்த பாம்பு, புற்றின் உள்ளே
நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.
புற்றின் வாசற்புறம் மூடப்பட்டதால்
கொஞ்சநேரத்தில் அதற்கு மூச்சுத்
திணறியது. புற்றில் இருந்து வெளியே
வரமுடியாமல் அது இறந்து போயிற்று.

கறையான்கள் யாவும் வரிசை
வரிசையாகச் சென்று களிமண்ணைத்
தேடி, அந்தக் களிமண்ணை ஓர்
இடத்திலே குவித்து அழகான புற்று
ஒன்றினை அமைக்கத் தொடங்கின.

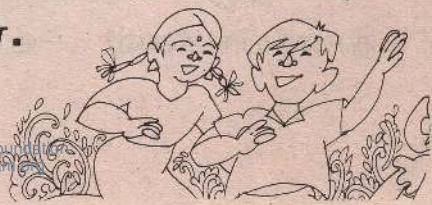
அருணனும் தேவதையும்

"அம்மா அம்மா எனது முன் பல் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு அது ஒரே எரிச்சலாக இருக்கிறது. அதைப் பிடுங்கி இழுத்து விட்டுமா?" என்று அம்மாவிடம் கேட்டான் அருணன்.

அம்மா அவனை அன்போடு பார்த்தாள்.

"அப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாது கண்ணா. அப்படி இழுத்துப் பிடுங்கினால் இரத்தம் கொட்டும், பல்லைப் பிடுங்கிய இடத்தில் புண்வந்து விடும். ஆடுகிற பல் இன்றோ, நாளையோ தானாகவே விழுந்துவிடும்" என்று அம்மா அருணனுக்குக் கூறினாள்.

அருணன் "சரி அப்படியே செய்கிறேன் அம்மா" என்றான். பின்னர் எதையோ யோசித்தவாறு நின்றான். அவன் யோசிப்பதைக் கண்ட அம்மா அவனுக்கு அருகே சென்றாள். பரிவோடு அவனது தலையைத் தொட்டாள்.

"அருணா, என்ன யோசித்துக் கொண்டு இருக்கின்றாய்.?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மா, இந்தப் பல்லு விழுந்து விட்டால் அதை நான் என்ன செய்வது?" என்று கேட்டான்?" அம்மா அதைக் கேட்டதும் புன்னகை செய்தாள். பிறகு அவனைப் பார்த்து குறும்பான குரலிலே கூறினாள்:

"அந்தப் பல்லை ஒருபோதும் நீ வீசி எறிந்து விடக்கூடாது. பல்லை நன்றாகக் கழுவி விடு. பிறகு அதைப் பத்திரமாக கைக்குட்டை ஒன்றினுள் மடித்துக் கொள். படுக்கும்போது அந்தக் கைக்குட்டையை உனது தலையணையின் கீழே பத்திரமாக வைத்துவிடு. நீ நன்றாகத் தூங்கிப் போனதின் பிறகு, உனது அறைக்குள்ளே தேவதைகள் வரும். அவை உனது தலையணையின் கீழே உள்ள பல்லை எடுத்துக் கொண்டு விடும். உனது பல்லிற்கு விலையாக அவை நிறைய நாணயங்களை உனது தலையணையின்

கீழே விட்டுவிட்டுச் சென்று விடும். அவை மிகவும் நல்ல தேவதைகள்."

அருணனுக்கு அதைக் கேட்டதும் வியப்புத் தாங்க முடியவில்லை. கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு அதிசயமாகவே அம்மாவைப் பார்த்தான்.

"உண்மையாகவே என்னைத் தேடி தேவதைகள் வருமா?" என்று பரபரப்பான குரலில் அருணன் கேட்டான்.

"ஆம்" என்று மீண்டும் குறும்பை மறைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள் அம்மா. பிறகு அம்மா தேவதைகளைப் பற்றி அருணனுக்கு கூறத் தொடங்கினாள்:

"தேவதைகள் அழகானவை. அன்பாக அவை பேசும். கருணையாக எல்லோரையும் பார்க்கும். வெண்ணிறமான ஆடையை அணிந்திருக்கும். நிற நிறமான பூக்களைச் சூடியிருக்கும். தலையிலே பளபக்கின்ற சிறிய கிரீடங்களை அணிந்திருக்கும் உன்னைப் போன்ற சிறு குழந்தைகளைக்

கண்டால் தேவதைகளுக்கு ஆனந்தம்
தாங்க முடியாமல் போய் உங்களோடேயே
விளையாடத் தொடங்கிவிடும். தமது
சினேகிதர்களுக்கு நிறைய வினோதமான
பொருட்களை எல்லாம் பரிசாகக்
கொடுக்கும்..."

அம்மா கூறியதைக் கேட்கக் கேட்க
அருணனுக்கு வியப்புத் தாங்க
முடியவில்லை. எப்போதடா தனது பல்லு
விழப்போகிறது என்று ஆவலோடு எதிர்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தேவதைகள்
அவனது பல்லை எடுத்து விட்டு,
கொடுக்கும் பணத்தைப் பற்றி அவன்
அக்கறை கொள்ளவில்லை. தேவதைகளைப்
பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலே அவனது
மனதில் நிறைந்திருந்தது.

அன்று மாலையிலேயே அவனது பல்
விழுந்துவிட்டது. தனது வாயை நன்றாகக்
கழுவினான் அருணன். அந்தப்பல்லை
கையிலே எடுத்துக் கொண்டுபோய்
அதையும் சுத்தமாகக் கழுவினான். பிறகு
தனது புத்தம் புதிய கைக்குட்டையுள்

அதை வைத்து பத்திரமாக மடித்து வைத்தான். அம்மாவிடம் ஓடிச்சென்று தனக்குப் பல்லு விழுந்ததைப் பற்றி கூறினான். கைக்குட்டையினுள் இருந்த பல்லையும் காட்டினான். அவனது உற்சாகமும், மகிழ்வும் அம்மாவுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது.

"இனிமேல் உனக்கு அழகான பல் முளைக்கும்" என்று அவனது தலையை வருடியவாறே அன்போடு கூறினாள் அம்மா.

"அம்மா, நீங்கள் சொன்ன தேவதைகள் என்னிடம் எப்போது வருவார்கள்?" என்று அருணன் அம்மாவிடம் ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

அம்மா புன்னகை செய்தாள். "உனது தலையணையின் கீழே இருக்கிற பல்லை எடுப்பதற்காக தேவதைகள் நிச்சயமாக வருவார்கள். அவர்கள் இன்று இரவே வரக்கூடும்."

"அப்படியானால் அவர்கள் இப்போது எங்கே தங்கி இருப்பார்கள்? அவர்களை நான் உடனேயே பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கிறதே அம்மா ... அவர்கள் எங்கே இருப்பார்கள் என்று சொல்லுங்களேன் அம்மா ..."

அம்மா பதில் எதுவும் கூறாமல் நின்றாள். பிறகு, "நீ தூங்கும் போது தான் அவர்கள் வருவார்கள் அப்போது நீ அவர்களோடு தாராளமாகப் பேசலாம் கண்ணா" என்றாள்.

அருணனுக்கு உடனேயே தேவதைகளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை. அங்கிருந்து அவன் பூச்செடிகள் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். பூச்செடிகள் யாவிலும் நிறையப் பூக்கள் பூத்திருந்தன. மல்லிகை, ரோஜா, செவ்வந்தி, கனகாம்பரம் என விதவிதமான பூக்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிறம். சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம், வெள்ளை என்று பல்வேறு நிறங்கள். அவை தேவதைகளுக்கு மிகவும் பிடித்தனவாயிருக்கும் என்று அருணன்

நினைத்தான். அந்தச் செடிகளின் பின்னே தேவதைகள் மறைந்திருக்கும் என எண்ணிக் கொண்டு அந்தச் செடிகளைச் சுற்றிப் பார்த்தான். பல முறை சுற்றிப் பார்த்தான். தேவதைகளைக் காணவே இல்லை.

திடீரென்று வேலிப் பக்கமாகப் பார்த்தான் அருண். வேலி ஓரமாக நின்ற சூரிய காந்தி நிறையப் பூக்களைப் பூத்திருந்தது. மஞ்சள் வண்ணமான அந்தப் பூக்கள் பளிச்சென்று தெரிந்தன. ஒவ்வொரு பூக்களும் அழகிய தேவதைத் தலைகளைப் போல இருந்தன. அந்தப் பூக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆடின. அப்போது தேவதைகள் தலையை ஆட்டி அழைப்பது போல அருண் உணர்ந்தான்.

சூரியகாந்திப் பூக்களின் அருகே சென்றான். அருண். ஒவ்வொரு பூவாகப் பார்த்தான். எவ்வளவு பெரிய மஞ்சள் பூக்கள் அவை!

பூவை உற்றுப் பார்த்த அருணனுக்கு வினோதமான அனுபவம் ஏற்பட்டது.

அந்தப் பூக்கள் கொஞ்ச நேரத்தில்
கண்களைச் சிமிட்டியவாறே பேசக்
தொடங்கின:

"சின்னக் கண்ணா, நீ இவ்வளவு
ஆர்வமாக யாரைத் தேடிக் கொண்டு
இருக்கிறாய்? எங்களிடம் சொல்லு ...
நாம் தேடிக்கண்டு பிடித்துத்
தருகிறோம்..."

உடனே பதில் சொன்னான் அருண்:

"நான் தேவதைகளைப் பார்க்க
வேண்டும். அவர்களைப் பார்க்க எனக்கு
மிகவும் ஆசையாக இருக்கின்றது ..."

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும்
அந்தப் பூக்கள் குலுங்கிக் குலுங்கிச்
சிரித்தன. ஜலதரங்கம் வாசிப்பதைப்
போல அந்தச்சிரிப்பு ஒசை கேட்டது.
சிரித்த பின்னர் அவற்றில் ஒரு சூரிய
காந்திப்பூ, அவனைப் பார்த்துக் கூறிற்று:

"சின்னக் கண்ணா, நீ தேடித் திரிகின்ற தேவதைகள் நாம்தான். நாம் பகலிலே இப்போது உள்ளது போலப் பூவாக இருப்போம். இரவானதும் நாம் தேவதையாய் உருவம் மாறி விடுவோம். அது சரி ... எதற்காக நீ எம்மைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய்?..."

அந்தப் பூக்கள் பேசியதைக் கேட்டதும் அருணனுக்கு தலை கால் தெரியாத ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. சந்தோஷத்தால் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

"தேவதைகளே, உம்மைப் பார்த்து, உம்மோடு விளையாட வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். உம்மைப் பார்த்தது எனக்கு அளவில்லாத சந்தோஷந்தான். ஆனால் தேவதைகளின் உண்மையான வடிவத்தில் உம்மை நான் எப்போது பார்ப்பது?"

அவனது ஆர்வமான குரலைக் கேட்ட
சூரியகாந்திப் பூக்கள் அன்போடு
அவனுக்குப் பதில் கூறின:

இன்று இரவு நிச்சயமாக உன்னை நாம்
வந்து பார்ப்போம். இப்போது நீ
விளையாடப் போ. பிறகு முகம் கால்
கைகளை அலம்பிக் கழுவு. பாடங்களைப்
படி. பின்பு உணவை உண். அம்மா
அப்பாவோடு உட்கார்ந்து பேசு. பிறகு
நித்திரை செய். நீ நித்திரை ஆனதும் நாம்
உனது அறைக்கு வந்து விடுவோம்..."

தேவதைகள் சொன்னதைக் கேட்ட
அருணன் புன்னகை செய்தான்.

அப்போது சிறிய சூரியகாந்திப் பூ ஒன்று
அருணனைப் பார்த்து, "எனது நண்பனே,
நீ இப்போது ஏன் சிரித்தாய்" என்று
கேட்டது.

அருணன் புன்னகை மாறாமலே பதில்
கூறினான்:

"நான் எப்போதுமே நீங்கள் கூறியது போலவே தான் நடந்து கொள்ளுவேன். காலையில் எழுந்ததும் படிப்பு, பின்னர் கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு, மாலை முழுவதும் விளையாட்டு, முகம் அலம்பிய பிறகு படிப்பு, உணவு... இதன் பிறகு நித்திரை ..."

"நீ கெட்டிக்காரப் பையன் தான்" என்று கிணு கிணுத்துக் குரலிட்டன சூரியகாந்திப் பூக்கள்.

அருணன் அம்மாவிடம் ஓடோடிச் சென்றான். தன்னோடு தேவதைகள் பேசியதைப் பற்றிக் கூறினான். அம்மா அவனை வியப்போடு பார்த்தாள். பின்னர் அவனது முதுகை வருடிக் கொடுத்தாள் செல்லமாக அவனிடம் கூறினாள்.

"ஒன்பது வயதானாலும் நீ நல்ல கெட்டிக்காரப் பையன் தான் என்ன அழகான கற்பனைகளை நீ பண்ணுகிறாய்: நிச்சயம் இன்று உன்னைத் தேவதைகள்

வந்து பார்ப்பார்கள். உன்னோடு விளையாடி மகிழ்வார்கள்..."

நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிய அருணன் தனக்கு அருகே கேட்ட காலடி ஓசையினால் திடுக்கிட்டு விழித்து எழுந்தான். கண் விழித்ததும் அறைக்குள் நிறைந்திருந்த பால் போன்ற வெளிச்சம் அவனை வியப்படைய வைத்தது. படுக்கும் போது அருணன் விளக்கை அணைத்து விட்டுத்தான் படுத்தான். "பின்னர் எப்படி இந்த வெளிச்சம் வந்தது?" என்று ஆச்சரியப்பட்டவாறே கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அப்போது அவன் எதிரே கலகலவென்று சிரித்தவாறு ஒரு உருவம் வந்தது. அவனது அம்மா கூறியது போன்று வடிவம் உள்ள தேவதை தான் அது. வெண்ணிற ஆடை அணிந்து வண்ணப் பூக்களைச் சூடியிருந்தது அந்த உருவம். தலையிலே அழகான கிரீடத்தை அந்த கருணையான முகம் உள்ள பெண் அணிந்திருந்தாள். அந்தப்பெண் ஒரு

தேவதை என்பதை உடனேயே அருணன் அறிந்து கொண்டான். மறுகணமே அவன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தான். கைகளைக் கூப்பியவாறே "வணக்கம்" என்று கூறினான்.

அந்தத் தேவதையும் அவனுக்குப் பதில் வணக்கம் கூறிற்று. அப்போது அந்த அறைக்குள் இன்னும் பல தேவதைகள் வந்து சேர்ந்தன. அவை யாவற்றிற்கும் வணக்கம் கூறினான் அருணன். தேவதைகளுக்குப் பின்னால் இப்போது வினோதமான மனிதன் ஒருவன் காணப்பட்டான். அவன் மிகவும் உயரமானவன். தலையில் மயில் இறகு சூடியிருந்தான். கோழி முட்டைக் கண்கள். இருபுறமும் தொங்குகின்ற மீசை. அவனது முழங்காலைத் தொட்டு நின்றது அவனது நீண்ட வெண்தாடி.

அருணனுக்கு அந்த விசித்திர உருவத்தைக் கண்டதும் சிரிப்பு வந்தது. ஆனாலும் சிரிக்காமல் மரியாதையாகப் புன்னகை செய்தான் அந்த விசித்திர

மனிதனும் தலையை அசைத்து
அருணனுக்கு வணக்கம் கூறினான்.

அருணன் தைரியமாக முன்னே
சென்றான். கணீரென்ற குரலில்
கேட்டான்:

"இப்போது நீங்கள் என்ன செய்யப்
போகின்றீர்கள்?"

அவனது கேள்விக்கு அந்த
விசித்திரமான மனிதன் பதில் கூறினான்.

"சின்னஞ்சிறு பையனே, உனது விழுந்து
போன பல்லை எடுத்துச் செல்லவே நான்
வந்திருக்கிறேன்..."

அவன் சொல்லி முடித்தும் ஏனைய
தேவதைகள் கூறின.

"சின்னஞ்சிறுவனே, நீ எம்மோடு
பேசியதை மறந்துவிட்டாயா? நாம்
உன்னோடு விளையாடவும் தான்
வந்திருக்கிறோம்... நீ எம்மோடு

விளை "பாடப் போகிறாயா அல்லது ...
எம்முடனே வந்து உனது பல்லுக்கு என்ன
நடக்கப் போகிறது என்பதைப் பார்க்கப்
போகின்றாயா?"

அருணனுக்கு வியப்புத் தாங்க
முடியவேயில்லை. மலரமலர அந்தத்
தேவதைகளைப் பார்த்தான். பிறகு
ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

"உங்கள் இடமா? அது எப்படி
இருக்கும்? அதற்கு என்னபெயர்? அங்கு
நான் எப்படி வர முடியும்?"

"எமது இடத்திற்குப் பெயர்
மேகமண்டலம், மேகமண்டலத்தில்
நிறையக் கோட்டைகள் உள்ளன. அந்த
ஆகாயக்கோட்டையிலே தான் நாம்
வாழ்கிறோம். காலையில் இருந்து
மத்தியானம் வரையும் அங்கே இருப்போம்.
பின்னர் பூச்செடிகளில் வந்து மலர்களாய்
அமர்ந்து கொள்வோம்..." என்று ஒரு
தேவதை கூறிற்று.

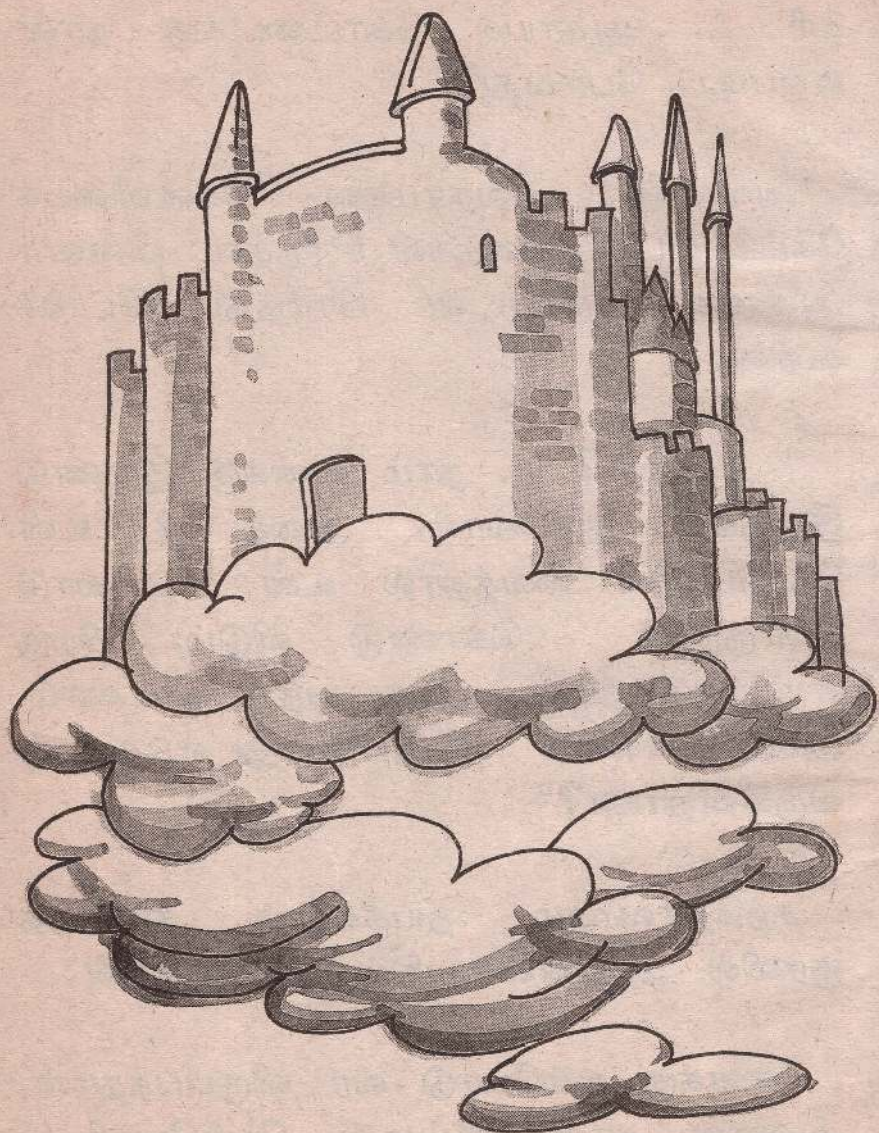
அருணன் மீண்டும் கேட்டான். "அது சரி ... ஆகாயக் கோட்டைக்கு நான் எப்படிப் போவது?"

அவனின் அவசரமான கேள்வியைக் கேட்டதும் தேவதைகள் சிரித்தன. பின்னர் அவனை அன்புடன் பார்த்து விட்டுக் கூறின.

"அதுவா? ... நாம் உனக்கு இரண்டு இறகுகள் தருவோம். அதை நீ உன் தோள்களில் வைத்தால் உன் உடலோடு பொருந்திக் கொண்டு விடும். பிறகு எம்மோடு நீயும் பறந்து வந்து விடலாம். அப்படியானால் நீ இப்போது எம்முடன் வருகின்றாயா?"

சந்தோஷமும் தயக்கமும் நிறைந்த குரலில் அருணன் பதில் சொன்னான்:

"எனக்கு உம்மோடு வர விருப்பந்தான். ஆனால் நான் வீட்டில் பெற்றோரிடம் அனுமதி வாங்காமல் எப்படி உம்மோடு

வர முடியும்? அப்படிச் செய்வது
தப்பல்லவா?"

"அது தப்புதான். ஆனால் இப்போது
இரவு தானே. நீ விடிவதற்கு முன்னரே
வீடு திரும்பிவிடலாம். எனவே எம்மோடு
உடனே புறப்படு..."

அருணன் சிறிது தயங்கினான்.

அப்போது தேவதைகள் அலுத்துக்
கொண்டன.

"சரி ... இனிமேல் உன் இஷ்டம்..."

அருணன் இலேசான வருத்தம், குரலிலே
தொனிக்கக் கூறினான்.

"நானும் உம்மோடு வருகிறேன். திரும்பி
வந்து அம்மாவிடம் நான் தெரிந்து
கொண்டே இந்தத் தவறைச் செய்தேன்
அம்மா என்று கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுக்
கொள்ளுவேன் ..."

அவனுடைய சிறந்த பண்பு, தேவதைகளை மிகவும் கவர்ந்து விட்டது. அவை ஒன்றையொன்று மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் கலந்திடப் பார்த்தன.

"உண்மையிலேயே நீ சிறந்த பையன்தான் உன்னை நாம் எல்லோரும் பாராட்டுகின்றோம். நீ எதற்கும் பயப்படாமல் எம்மோடு வந்து விடு. விடிவதற்குள் உன்னை நாம் இங்கே கொண்டு வந்து விட்டு விடுவோம்..."

அருணன் கொஞ்ச நேரம் யோசித்தான். பிறகு தேவதை கொடுத்த இறக்கைகளை தனது இரு புறத்தோள்களிலும் வைத்தான். மறுகணம் அந்த இரண்டு இறக்கைகளும் அவனது தோள்களிலும் இன்னும் ஒரு உடல் உறுப்பைப் போல பொருந்திக் கொண்டன.

தோள்களில் இருந்த அந்த அழகிய இறக்கைளைப் பார்க்க அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. அந்த இறக்கைகள் பஞ்சைப் போல வெண்மையாய் இருந்தன.

பால் போல அவை வெள்ளை
வெள்ளேரென்று பளபளத்தன. அவற்றைத்
தனது விரல்களால் மாறிமாறித் தொட்டுப்
பார்த்தான் அருணன்.

அப்போது தேவதைகளோடு நின்ற
வினோதமான நெட்டை மனிதன் தனது
நீண்ட தாடியை உருவிவிட்டான். பிறகு
கோழி முட்டைக் கண்களை உருட்டிய
வாறே அருணனையும் தேவதைகளையும்
மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

"சரி ... இனி நாம் புறப்படலாமா?"
என்று விசித்திரமான கீச்சுக்குரலிலே அந்த
மனிதன் கேட்டான்.

"ஆம், நாம் இனி மேல்
புறப்படுவோம்..." என்று கூறியவாறே
இரண்டு தேவதைகள் அவன் அருகிலே
வந்தன. அவனது கைகளை அவை
பிடித்தன. மறுகணமே அருணன் தான்
மெது மெதுவாக காற்றினில் பறப்பதை
உணர்ந்து கொண்டான்.

குளிர்ந்த காற்று நிறைந்த வெளியிலே பஞ்சைப்போல, சிறு இறக்கையைப் போல தான் மிதப்பதை எண்ணி அவன் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தனது தோட்புறங்களிலிருந்த இறக்கைகள் சட சடவென்று அசைந்து அவனை மேலே தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன.

வானத்தின் அழகு அவனை மிகவும் கவர்ந்தது. கருநீல வானத்தில் தங்க நிறத்திலே நட்சத்திரங்கள் மின்னின. பஞ்சு மேகங்கள் அங்குமிங்குமாய் சிதறிக் கிடந்தன. அருணன் தலையைக் குனிந்து கீழே பார்த்தான்.

கீழே பூமியில் அங்கும் இங்குமாய் வெளிச்ச ஒளி சின்னப் சின்னப் பொட்டுகளாய்த் தெரிந்தது. கடுமையான இருளில் பூமியில் எதையும் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அருணனுக்கு திடீரென்று அம்மாவின் நினைவு வந்தது. அவளைப் பிரிந்து வருவதை நினைத்ததும் கண்கள் கலங்கின. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று.

"அம்மாவிடம் இப்போது போக வேண்டும்..." என்று நினைத்தான். அடுத்த வினாடியே ஒரு ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது. மேலே பறந்து போய்க் கொண்டிருந்த அவன் கீழ் நோக்கி இறங்கத் தொடங்கினான். வேகமாக அவன் கீழே போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட தேவதைகள் அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டன.

ஆனாலும் அவற்றால் அவன் கீழே போவதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை அப்போது அந்த விசித்திர மனிதன் சத்தமிட்டான்.

"பறக்கும் சக்தி படைத்த இறகுகளை உடையவர்கள் எதை நினைக்கிறார்களோ அது தான் நடக்கும். இந்தப் பையன் பூமிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தான். அதன் படியே போய்க் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இனிமேல் நாம் இவனை ஆகாயக் கோட்டைக்கு கூட்டிச் செல்ல முடியாது வாருங்கள் ...

நாம் எமது ஆகாயக் கோட்டைக்கே போய்
விடுவோம் ..."

அவன் கூறியதைக் கேட்ட ஏனைய
தேவதைகள் மீண்டும் உயரப் பறக்க
ஆரம்பித்தன. அருணனைப் பிடித்திருந்த
பிடியையும் நழுவ விட்டன.

அருணன் முன்னை விட படுவேகமாக
கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.
திடீரென தடால் என்றொரு சத்தம்.
அருணன் தனது வீட்டுக் கூரையைப்
பிய்த்துக் கொண்டு தொப்பென்று தனது
கட்டிலிலே வீழ்ந்தான். அடுத்த கணம்
"அம்மா..." என்று சத்தமிட்டான்.

கட்டிலில் இருந்து கீழே விழுந்த
அருணனை அம்மா பதறியபடியே வாரித்
தூக்கினாள். என்ன கண்ணா, இப்படி
கட்டிலில் இருந்து கீழே விழுந்து
விட்டாய்" என்று அன்பாகக் கேட்டாள்.

"இல்லையம்மா... வந்து... வந்து நான்
தேவதைகளுடன் மேலே போனேனா..."

அப்போது உங்கள் நினைவு வந்தது. மறுவினாடி கீழே நான் விழுந்து விட்டேன்..." என்றான் அருணன்.

"அப்படியா?" என்று அன்பு கலந்த குறும்போடு கேட்டாள் அம்மா.

"அதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைப்படாமல் தூங்கு கண்ணா, இன்னும் முன்பொழுது விடியவில்லை. நாளை இரவு மீண்டும் உன்னோடு தேவதைகள் விளையாட வருவார்கள்" என்றாள் அம்மா.

அருணனுக்கு நல்ல தூக்கக் கலக்கம். "சரியம்மா நான் தூங்குகிறேன்" என்றவாறு அவன் நித்திரை செய்தான். தனது மகன் கண்ட கனவு என்ன என்று காலையில் கேட்க வேண்டும் என்று அருணனின் அம்மா மனதினுள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

விண்வெளி நண்பன்

மாமாவிடமிருந்து வந்த கடிதத்தினை
ஆர்வத்தோடு படித்தான் அமுதோன்.
படிக்கப் படிக்க அவன் முகம்
மகிழ்ச்சியினால் மலர்ந்தது.
புன்னகையோடு கடிதத்தை படித்த அவன்,
மீண்டும் ஒரு தடவை அந்தக் கடிதத்தை
வாசித்தான். பின்னர் அதனை பத்திரமாக
மடித்து வைத்தான். இப்போது
வாய்க்குள்ளே பாடல் ஒன்றினை அவன்
முணுமுணுத்துக் கொண்டே தனது தங்கை
தங்கமலரைத் தேடிக் கொண்டே வீட்டின்
பின் பக்கமாகச் சென்றான்.

வீட்டின் பின்பக்கமுள்ள வேப்ப
மரத்தின் கீழே தங்கமலர் உட்கார்ந்து
விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு
வயது பன்னிரண்டு. அமுதோனை விட
மூன்று வயது இளையவள். துறு
துறுவென்று எப்போதுமே சுறுசுறுப்பாக
இருப்பாள். மாலைப் பொழுதில் தனது
சகாக்களுடன் உற்சாகம் பொங்க
விளையாடுவாள். அதிகாலையிலேயே

அவள் படுக்கையை விட்டு எழுந்து விடுவாள். காலைக் கடன்களை முடித்தபின், கை கால் முகம் அலம்புவாள். பிறகு ஆர்வமாக உட்கார்ந்து படிப்பாள். படிப்பு முடிந்ததும் அம்மாவுக்கு வீட்டு வேலைகளில் தானே முன்வந்து உதவிகள் செய்வாள். அண்ணனோடு சேர்ந்து பூஞ் செடிகளுக்கு தண்ணீர் வார்ப்பாள். பின்னர் பாடசாலைக்கு போகும் போது அண்ணனோடு அன்பாகப் பேசிக் கொண்டே செல்வாள்.

தனியாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த தங்கமலரைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு, "தங்கம் இப்போது நான் ஒரு நல்ல செய்தியைச் சொல்லப் போகிறேன்" என்றான் அமுதோன்.

"அதென்ன செய்தி?" என்று ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் தங்கமலர்: "நாம் இருவரும் இந்த விடுமுறைக்கு மாமாவிடம் செல்லப் போகிறோம். மாமா கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.." அவன் கூறியதைக்

கேட்டதும் தங்கமலருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. துள்ளிக் குதித்தாள். அவர்களின் மாமாவான கதிரேசன் வனத்துறை அதிகாரியாக இருந்தார். காட்டின் நடுவே அமைக்கப்பட்ட அழகிய பங்களாவில் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு குழந்தைகள் இல்லை. அமுதோன், தங்கமலர் ஆகிய இருவரின் மீதும் கொள்ளை அன்பு வைத்திருந்தார் கதிரேசன்.

இரண்டு தினங்களில் அப்பா அம்மாவோடு அமுதோனும் தங்கமலரும் மாமா வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர். ஒரு நாள் பயணத்தின் பின்னர் மாமா இருக்கும் இடத்திற்கு அவர்கள் நால்வரும் சென்றனர். மாமா அவர்களை உற்சாகமாக வரவேற்றார்.

உணவு உண்டு முடிந்தது. ஐவரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது மாமா அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களுக்கு இப்போது நான் ஒரு

அதிசயமான சம்பவத்தை சொல்லப்
போகிறேன்..." என்றார்.

தங்கமலர், "சொல்லுங்கள் மாமா...
சொல்லுங்கள் மாமா..." என்று
ஆர்வத்தோடு கூறினாள்.

மாமா சொல்லத் தொடங்கினார்:

"நான் ஒரு நாள் காட்டு வழியாக
நடந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். வெகு
தூரம் நடந்து சென்று அடர்ந்த
காட்டினை அடைந்தேன். அப்போது
விசித்திரமான குரல்கள் என் காதிலே
விழுந்தன. உடனே நான் ஒரு பெரிய
மரத்தின் பின்னே மறைந்து கொண்டேன்.
அப்போது அவ்வழியே விசித்திரமான
ஆடை அணிந்த இளைஞன் ஒருவன் தன்
பாட்டிற்கு - புரியாத மொழியிலே பேசிக்
கொண்டு வருவதைக் கண்டேன்...
அவனைப் பார்த்தால் வேற்றுலகத்தைச்
சார்ந்தவன் போல காணப் பட்டான்..."

மாமா சொன்ன செய்தி எல்லோரையும் ஆச்சரியப்படுத்திற்று அமுதோன் கண்கள் மின்னிடக் கேட்டான்.

"அவன் எப்படி இருப்பான் மாமா?"

"மெல்லிய உருவம், பளபளக்கிற நிறம். சின்னக் கண்கள், மிகவேகமான நடை. வண்ண வண்ண ஆடையை வினோதமான முறையிலே அணிந்திருந்தான். அவனது பேச்சு முற்றிலும் வித்தியாசமாக ஒரு குருவியின் குரலிலே அமைந்திருந்தது..."

தங்கமலர் வியப்போடு கேட்டாள்:

"வேற்றுக் கிரகத்தில் இருந்து ஒரே ஒரு ஆள் மட்டும் எப்படி வந்திருக்கமுடியும் மாமா?"

மாமாவும் தலையை அசைத்தார்.

"தங்கம் நீ சொல்வது உண்மை தான். வேற்றுக்கிரகத்தில் இருந்து தனியாக யாரும் வந்திருக்க முடியாதுதான்.

இதைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து
கொள்ளாமல் அரசாங்கத்துக்கு கூட
செய்தி எதுவும் தெரிவிக்கக்
கூடாதல்லவா?"

"மாமா, நானும் உங்களோடு வருகிறேன்.
இன்னொரு முறை நடுக்காட்டிற்குள்
போய்ப் பார்ப்போமா?"

ஆர்வம் நிறைந்த அவனது குரலை
முந்திக் கொண்டு வந்தது தங்கமலரின்
குரல்,

"மாமா, நானும் உங்களோடு
வருவேன்.."

மாமா புன்னகையோடு அதற்கு
சம்மதித்தார்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை சூரியோதயம்
ஆனபோதே மாமாவும், அமுதோனும்,
தங்கமலரும் காட்டினுள் நடக்க
ஆரம்பித்தனர்.

காடு மிகவும் அழகாயிருந்தது. உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களின் பச்சைப் பசேல் என்ற இலைகள் சூரியவெளிச்சம் விழாதபடி குடை பிடித்திருந்தன. மரங்களில் படர்ந்திருந்த கொடிகளில் வண்ண வண்ண பூக்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் பூத்திருந்தன. கண்ணைக் கவரும் நிறங்களையுடைய பறவைகள் விசித்திர ஒலியை எழுப்பியவாறு அங்கும் இங்குமாய் பறந்து சென்றன. பெரியபெரிய குரங்குகள் லாவகமாக மரங்களில் தாவித் திரிந்தன. காட்டுக் கோழிகள் வேகமாக அங்குமிங்குமாய் பறந்தோடின மனதைப் பயமுறுத்துகின்ற அமைதி அந்தக் காட்டின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைந்திருந்தது.

அமைதியாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்த மூவரையும் திடீரென்று கேட்ட பிளிறல் சத்தம் ஒன்று திடுக்கிட வைத்தது. மாமா அவர்களிருவரின் கைகளையும் பற்றிக்கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த மரம் ஒன்றின் பின்னாலே மறைந்து கொண்டார்.

பிளிறல் சத்தம் வரவரப் பெரிதாகிக்
கொண்டே வந்தது. மரத்தின் பின்னாலே
மறைந்தவாறே அவர்கள் ஒற்றையடிப்
பாதையையே பார்த்துக் கொண்டு
நின்றனர்.

சில கணங்கள் சென்றதும் அந்த
ஒற்றையடிப் பாதையிலே பிளிறல்
சத்தத்துடன் யானை ஒன்று வேகமாக
வந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கு என்ன
சந்தேகம் தோன்றியதோ தெரியவில்லை
திடீரென்று மரத்தின் பின் ஓடிவந்தது.

மாமா பரபரப்போடு கூறினார்.
"கொஞ்சமும் தாமதியாமல் இங்கிருந்து
ஓடுவோம். மறுகணம் அவர்கள் மூவரும்
அங்கிருந்து ஓடத் தொடங்கினார்கள்...

வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த
அழுதோன் நன்றாகக் களைத்துப்
போய்விட்டான். பின் மெதுவாக
ஓட்டத்தை நிறுத்தி விட்டு அவன்
பெரியதொரு பாலை மரத்தின் கீழே
உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மாமாவும், தங்கமலரும் என்ன
ஆனார்களோ என்ற கவலைதான்
அவனது மனதினை அரித்துக்
கொண்டிருந்தது.

யோசித்துக் கொண்டிருந்த அமுதோன்,
தனக்குப் பின்னே கேட்ட விசித்திர
ஒலியால் சுய நினைவுக்கு வந்தான்.
மறுகணமே அவன் திரும்பினான்.

திரும்பியதும் அவன் கண்ட காட்சி—

அவனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க
முடியவில்லை.

அவனது பார்வைபட்ட இடத்திலே
மெல்லிய உருவம் ஒன்று இருந்தது.
பார்த்தால் கண்கள் கூசும் அளவிற்கு
பளபளப்பாயிருந்தது அந்த உருவம்.
வண்ண வண்ண ஆடையினை அணிந்து
இருந்தது.

அமுதோனை அந்த உருவம் பார்த்தது.
பிறகு புன்னகை செய்தது. குருவியின்

குரலிலே ஏதோ பேசியவாறு அவனைத் தன்னருகே வரும்படி சைகை செய்தது அந்த உருவம். அமுதோனும் மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல அந்த உருவத்தின் அருகே சென்றான்.

அதன் அருகே சென்றதும் அமுதோனின் கைகளை அன்போடு பற்றிக் கொண்டது அந்த உருவம். அதன் கைபட்ட மறு கணமே குளிர் நீரில் கைவைத்தது போல அமுதோனின் கைகள் தண்ணென்று விறைத்தன. உடலெங்கும் ஜில்லென்று குளிர்ந்தது. அந்த உருவம் இப்போது உற்சாகமான இளைஞனின் உருவமாக அமுதோனின் கண்களில் தெரிந்தது.

"எனது பெயர் ஜலஜலஜல... நான் அந்நியக் கிரகத்தில் இருந்து இங்கே வந்திருக்கிறேன்.."

அமுதோனுக்கு தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. அயற்கிரகவாசி ஒருவனால் எப்படி தமிழ் மொழியிலே பேச முடிகின்றது? அதுவும் சற்று நேரத்திற்கு

முன்னால் இதே அயற்கிரக இளைஞன்
தானே, புரியாத பாஷையில் எதையோ
பேசிக் கொண்டிருந்தான். என்ன
ஆச்சரியம்!

"அருமை நண்பனே, அயற் கிரகத்தைச்
சேர்ந்த எனக்கு எப்படி உனது தமிழ்
மொழியைத் தெரியும் என்று தானே நீ
மனதுக்குள் எண்ணுகிறாய்...? அது
ஒன்றும் எங்களைப் பொறுத்த வரை
அதிசயமான சாதனையல்ல. யார் என்ன
மொழி பேசுகிறாரோ அவரைத்
தொட்டதும் எமக்கு அவரைப் புரிந்து
கொள்ளவும், அவருடைய மொழியினைப்
பேசவும் ஆற்றல் வந்து விடும். உன்னைத்
தொட்டவுடன் உனது உணர்வுகளை
என்னால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாய்
விட்டது. அது போல உனது
மொழியையும் எனக்குத் தெரிந்து
விட்டது...?"

"ஓ..." அழகாக தமிழ் பேசிய அவனை
அளவு மீறிய வியப்போடு பார்த்தான்
அமுதோன்.

"நீ நல்ல குணங்கள் உள்ளவன், புதிய விடயங்களை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வங் கொண்டவன். துணிச்சல் நிறைந்தவன்... என்ன, நான் சொல்வது சரி தானே..."

அமுதோன் புன்னகை செய்தான்.

"அதெல்லாம் சரி... இந்தக் காட்டுக்குள் நீ வந்தது என்னைப் பார்ப்பதற்குத் தானே...?"

"ஆமாம்" என்றான் அமுதோன்

"எமது கிரகத்தில் இருந்து நாம் இங்கே தற்செயலாகத் தான் வந்தோம். இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்தில் நாம் இங்கிருந்து புறப்பட்டு விடுவோம்..."

"அப்படியா?" அமுதோனின் குரலில் இனம் புரியாத கவலை தொனித்தது.

"உங்கள் உலகின் காலநிலை எமக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அதைவிட

இயற்கை வளங்களை இங்கே மனிதராகிய
நீங்கள் மோசமாக அழித்து
வருகின்றீர்கள். பூமியைச் சுற்றியுள்ள
சூழல் அழுக்கடைந்து விட்டது. இது
எம்மை நோய்க்கு ஆளாக்கிவிடும். எனவே
நாம் இங்கிருந்து சீக்கிரமே புறப்பட
வேண்டும்..."

"சரி..."

"நண்பனே, என்னோடு நன்றாக
பேசியும் பழகியும் நட்புக் கொள்ள
வேண்டும் என்றும் நீ ஆசைப்படுகின்றாய்
என்பதை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள
முடிகிறது. ஆனால் என்ன செய்வது?
என்னை ஏற்றிச் செல்லும் விண்வெளிக்
கலத்திடமிருந்து என்னை தயார் நிலையில்
இருக்கும்படி சமிக்ஞை வந்து விட்டது..."

ஜூ ஜூ ஜூ சில கணங்கள்
மௌனமாயிருந்தான்.

"ஆனாலும் நண்பனே... உனக்கு நான்
ஒரு சிறு அன்பளிப்பைத் தர விரும்பு

கின்றேன்..." என்று கூறியவாறு கோழி முட்டை வடிவிலான பளிங்குப் பெட்டி ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தான் ஜுஜுஜு.

"இந்தப் பெட்டியின் பெயர் அல்ராமொட் விஸ்வல் கிரோபியா கோன். இது மிகவும் நுட்பமான கருவி. இதை நீ உற்றுக் கவனித்தாயானால் விண்வெளியின் புரியாத புதிர்களை உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும். நம்மைச் சுற்றியுள்ள அண்டத்தைப் பற்றிய அறிவை நீ பெறுவதற்கு இது எல்லாவிதத்திலும் உனக்கு உதவும்..."

அந்தப் பளிங்குப் பெட்டியையும் ஜுஜுஜுஜுவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் அமுதோன்.

திடீரென்று கண்ணைப் பறிக்கும் வெளிச்சம் அங்கே உண்டாயிற்று. வெள்ளித் தேர் போன்று ஒரு விமானம் அவ்விடத்தில் வந்திறங்கிற்று.

"நண்பனே, நான் போய் வருகிறேன். உனக்கு என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றினால் அல்ரா மொட் விஸ்வல் கிரோபியோ கோனின் சிறிய திரையில் மெதுவாக அழுத்து. என்னைக் காண்பாய். இந்த விண்வெளிக் கலத்தின் கன்ரோல் அறையோடு அல்ராமொட் விஸ்வல் கிரோபியோ கோன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் உயிர் போனாலும் இந்தக் கருவியை நீ யாரிடமும் குறிப்பாக உங்களுர் விஞ்ஞானிகளிடம் கொடுக்கக் கூடாது. அப்படிக் கொடுத்தால் எனக்கு ஆபத்து ஏற்படும்..."

"அப்படியே செய்கிறேன் நண்பனே..."

ஜுஜுஜுஜு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

ஏதோ சொல்ல முனைந்தான்.
இப்போது அவனிடமிருந்து குருவியைப்
போன்ற வினோதமான ஓசைதான்
கிளம்பிற்று.

அமுதோன், கண்ணைப் பறிக்கும்
வெளிச்சத்துள் கலந்து போன ஜுஜுஜு
வையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அந்த வெளிச்சத்துக்கு காரணமான
விண்வெளிக்கலம் சர்ரென மேலே எழுந்து
பறந்தது.

ஆகாயத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த
அமுதோனின் கண்களில் கண்ணீர்
பெருகியோடிற்று. அவனையறியாமலே,
"ஜுஜுஜு ஜுஜு ஜுஜு" என் அருமை நண்பனே"
என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

பழைய கதை

ஆமை ஒன்று மரத்தின் கீழேயிருந்து பழைய புத்தகம் ஒன்றை எழுத்து விடாமல் படித்துக் கொண்டிருந்தது. தனது முன்னோர்களில் ஒரு ஆமை, தனது விடாமுயற்சியினால் நன்றாக ஓடக் கூடிய முயலையே ஓட்டப் போட்டியில் தோற்கடித்த கதையினை அது படித்தது.

அந்தக் கதையைப் படித்ததும் ஆமைக்கு அளவற்ற உற்சாகம் உண்டாயிற்று. புத்தகத்தை மூடி வைத்தது. பின்னர் அங்கிருந்து வேகமாக நடக்கத் தொடங்கிற்று.

வழியிலே நின்ற மிருகங்களிடம், தான் முயலோடு ஓட்டப் பந்தயம் வைக்கப் போவதாக ஆமை அறிவித்தது. தன்னோடு ஓட்டப் போட்டிக்கு வரும்படி, அது தனது கழுத்தை நீட்டி முயலுக்கு சவால் விட்டது. ஆமையின் இந்தச் செயலைக் கண்டு எல்லா மிருகங்களும் ஆச்சரியம் அடைந்தன.

கடைசியில் ஆமை, ஒரு முயலை தேடிப் பிடித்தது. தன்னோடு ஓட்டப் போட்டிக்கு வரும்படி அந்த முயலை வற்புறுத்தியது. அந்த முயல் உற்சாகமும், துடிதுடிப்பும் கொண்டது. உடனேயே அந்த முயலும் ஓட்டப் போட்டிக்கு சம்மதித்தது.

கரடி, குரங்கு, நரி, ஓநாய் ஆகிய மிருகங்களின் முன்னிலையில் ஓட்டப் போட்டி ஆரம்பமாயிற்று. புறாவும், காகமும் மரத்திலிருந்து அவை சரியான விதிகளின் படியே ஓடுகின்றனவா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ஓட்டப்போட்டி தொடங்கிற்று.

கிளி விசில் கொடுத்ததும் முயலும் ஆமையும் ஓடத் தொடங்கின. முயல் வேகமாக ஓடி மீண்டும் போட்டி முடியும் இடத்திற்கு உடனேயே திரும்பி விட்டது.

காலையில் புறப்பட்ட ஆமை
இரவாகியும் போட்டி முடியும்
இடத்திற்குத் திரும்பி வரவில்லை.

இதனால் கோபமடைந்த மிருகங்களும் பறவைகளும் அங்கிருந்து கலைந்து போய் விட்டன. ஆனால் முயல் மட்டும் அதே இடத்திலே ஆமையின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

மறுநாள் காலையிலே தான் ஆமை அந்த இடத்திற்குத் திரும்பி வந்தது. அதன் கால்களும், கழுத்தும் புண்ணாகி இரத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது.

தனியே நிற்கிற முயலைக் கண்டதும் அதற்கு வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. ஓட்டுக்குள் கழுத்தையும், கால்களையும் இழுத்துக் கொள்ள முயன்றது. ஆனால் முயல் அதைப் பார்த்துப் பரிதாபப் பட்டது.

"ஆமை அண்ணா, என்னைப் பார். என்னைக் கண்டு வெட்கப்பட வேண்டாம்" என்று முயல் கூறிற்று.

அதைக் கேட்ட ஆமை நன்றியோடு முயலைப் பார்த்தது:

"எப்போதோ ஒரு நாள், முயல் ஒன்று தனது கர்வத்தினால் ஆமையிடம் தோற்றுப் போன கதையினை நான் படித்தேன். அதனால் என்னைப் பற்றி நான் பெருமையாக நினைத்து கர்வம் கொண்டேன். ஓட்டப் போட்டிக்கு வரும்படி உனக்கு சவால் விட்டேன். அது எவ்வளவு தவறானது என்பதை இப்போது அறிந்து விட்டேன். பழைய காலப் பெருமை, எதற்கும் உதவாதது என்ற பாடத்தை நீ எனக்கு உணர்த்தி விட்டாய். உனக்கு என் நன்றிகள்" என்று ஆமை கூறிற்று.

முயல் மீண்டும் சொல்லிற்று:

"ஆமை அண்ணா, தவறை உணர்ந்து கொண்டார்களே போதும். உனது காயங்களுக்கு மருந்து கட்டுவது நல்லது. ஆகவே நீ எனது முதுகிலே ஏறிக் கொள். உன்னை மான் அண்ணாவிடம் கூட்டிச் செல்கிறேன். அவர் நன்றாக பச்சிலை வைத்தியம் செய்யக் கூடியவர்."

முயல் சொன்னபடியே, ஆமையும் அதன் முதுகிலே ஏறிக் கொண்டது.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர், ஆமை காட்டிற்குள்ளே வேறு மிருகங்களைக் கண்டால் உடனே நிலத்தில் குவிந்திருக்கும் சருகுகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்து மறைந்து கொள்கிறது. மிருகங்கள் தன்னைக் கேலி செய்யும் என்று வெட்கப்பட்டே அது அப்படி மறைந்து கொள்கிறது.

அதிசய உலகிலே..

பூந்தோப்பு என்ற ஊரிலே தாமரை
என்ற சிறுமி வாழ்ந்து வந்தாள். அவளுக்கு
ஒரே ஒரு அண்ணன் இருந்தான்.
அவனுடைய பெயர் கண்ணன்.
கண்ணனுக்கு பதினைந்து வயது. தாமரை
அவனுக்கு இரண்டு வயது இளையவள்.
கண்ணன் எப்போது பார்த்தாலும்
தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

காலையிலே வீட்டில் எல்லோரும்
நித்திரையில் இருந்து எழுந்து
விடுவார்கள். ஆனால் கண்ணன் மட்டும்
குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டு
இருப்பான்.

மாலை வேளையான உடனேயே
கண்ணன் யாருக்கும் தெரியாமல் கட்டிலில்
போய் படுத்து விடுவான். தூக்கத்தில்
இருக்கின்ற அவனைக் கட்டாயப் படுத்தி
எழுப்பியே அவனது தாயார் உணவு
கொடுப்பாள். சாப்பிடும் போது தூங்கி
விழுந்து கொண்டே கண்ணன்

சாப்பிடுவான். இப்படியே தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி எழுப்பி கண்ணனுடைய அம்மாவான கமலம் அம்மாவுக்கு அலுத்தே போய் விட்டது.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் கண்ணனுடைய அறைக்கு கமலம் அம்மா செல்லுவாள். சத்தம் போட்டுக் கூறுவாள்.

"கண்ணா, நேரமாகி விட்டது. சீக்கிரம் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திரு! பாட சாலைக்கு நேரமாகி விட்டது..."

கண்ணன் அப்போதும் எழுந்திருக்க மாட்டான். சிறிது தாமதித்த பிறகு, கமலம் அம்மா மீண்டும சத்தமிடுவாள்:

"கண்ணா, பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது. உடனே எழுந்திரு".

தாயின் உரத்த குரல் ஓசையில் கண்ணன் புரண்டு படுப்பான். "ம் ம் ... என்னம்மா இது? கொஞ்ச நேரத்துக்கு மட்டும் என்னைப் படுத்துத் தூங்க

விடுங்கள்... ம் ம் ..." என்று கூறியபடியே மீண்டும் இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்கத் தொடங்கி விடுவான்.

அம்மாவுக்கு எரிச்சல் அதிகமாகி விடும். கண்ணனின் போர்வையை இழுத்து எடுப்பான். "சோம்பேறிப் பயலே, இன்னுமா தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். எழுந்திரு, சீக்கிரமே எழுந்திரு..." என்று அதட்டுவான்.

அப்போதும் உடனேயே கண்ணன் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்க மாட்டான். கண்களை விழித்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் படுத்திருப்பான். சூரியனின் கதிர்கள் வெப்பமாகச் சுளீரென்று அவனது உடலில் படும். அப்போது கொட்டாவி விட்டவாறு அவன் எழுந்திருப்பான்.

பின்னர் மெதுவாக நடந்து போய் காலைக் கடன்களை முடிப்பான் கொஞ்சமாக காலை உணவை உண்பான். அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் பாட

சாலைக்குப் போவான். ஆனால்
பாடசாலை எப்போதோ தொடங்கி
விட்டிருக்கும் ஆசிரியரிடம் தாமதமாக
பாடசாலைக்கு வந்ததற்காக ஒவ்வொரு
நாளும் கண்ணன் நன்றாகவே திட்டு
வாங்குவான். சிலவேளை நல்ல அடியும்
அவனுக்குக் கிடைக்கும்.

இப்படியே ஒவ்வொரு நாளும் கத்திக்
கத்தி தாய் அலுத்துப் போய் விட்டாள்.
ஒரு நாள் அவள் தாமரையைக்
கூப்பிட்டாள். தாமரையைப் பார்த்து,
"என் செல்வ மகளே, ஒவ்வொரு நாளும்
நான் உனது அண்ணனோடு கத்திக் கத்தி
எனக்கு தொண்டையே அடைத்துப் போய்
விட்டது. இனிமேல் காலையில் நீ தான்
கண்ணனை தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்ப
வேண்டும்." என்று கூறினாள்.

தாமரையும் அதற்குச் சம்மதித்தாள்.
தாமரையின் மீது கண்ணனும், கண்ணன்
மேல் தாமரையும் மிகவும் அன்பு
கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் கண்ணன்

எந்த நேரமும் தூங்கியபடியே இருப்பதை
தாமரை வெறுத்து வந்தாள்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் தாமரை
தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்தாள்.
கண்ணனை எழுப்பினாள். கண்ணன்
வழக்கம் போல புரண்டு படுத்தான்.
மீண்டும் தாமரை அவனை எழுப்பினாள்.
அவன் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

தாமரை சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.
பின்னர் கண்ணத்திலே கொஞ்சத்
தண்ணீரை எடுத்து வந்தாள். மெதுவாக
கண்ணனின் அருகே சென்றாள். அந்தத்
தண்ணீரை கண்ணனின் முகத்திலே
விசிறித் தெளித்தாள். அவனது
போர்வையைப் பிடுங்கி எடுத்து அறையின்
மூலையிலே போட்டாள். அப்படியும்
கண்ணன் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்க
வில்லை.

அப்போதும் கண்ணன் நன்றாக
குறட்டை விட்டு நித்திரை செய்து
கொண்டிருந்தான். இதனால் கவலை

அடைந்த தாமரை இனிமேல் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தாள். அவளுடைய சினேகிதி ஒருத்தியின் பாட்டியைப் பற்றி அவளுக்கு நினைவு வந்தது. அந்தப் பாட்டி மிகவும் புத்திசாலி. எல்லோருக்கும் உதவி செய்கின்ற நற்குணம் படைத்தவள். வைத்தியமும், மந்திர வித்தைகளும் நன்றாகத் தெரிந்தவள் என்று அவளை எல்லோரும் புகழ்வார்கள்.

தாமரை ஒரு நாள் அந்த நல்ல பாட்டி வீட்டிற்குள் சென்றாள். ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்திலே பாட்டி வாழ்ந்து வந்தாள்.

பாட்டி, தாமரையைப் பார்த்து, "வா... என் சின்னப் பெண்ணே, நீ எதற்காக இங்கே வந்தாய்?" என்று கனிவான குரலில் கேட்டாள்.

பாட்டியிடம் தாமரை கண்ணனைப் பற்றியும், அவன் ஓயாமல் தூங்குவது குறித்தும் கூறினாள்.

"எப்போது பார்த்தாலும் உன்னுடைய அண்ணன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறானா? அதிசயமான வியாதியாகவல்லவா இது இருக்கிறது? எதற்கும் இந்த வியாதியை குணப்படுத்துவது பற்றி நான் யோசிக்கின்றேன்" என்றாள் பாட்டி.

"பாட்டி எனது அண்ணனை எப்படியும் குணமாக்கி விடுங்கள்" என்று பணிவோடு தாமரை, பாட்டியிடம் கேட்டாள்.

பாட்டி சிறிது நேரம் யோசித்தாள். பின்னர் அந்த வீட்டின் நடுவேயிருந்த அழகிய பெரிய பெட்டியைப் பாட்டி திறந்தாள்.

அந்தப் பெரிய பெட்டியின் உள்ளே இருந்த இன்னொரு பெட்டியை எடுத்தாள் பாட்டி. அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து அதற்குள் இருந்து சிறிய பெட்டி ஒன்றை எடுத்தாள். அந்தப் பெட்டியைத் திறந்ததும் பளபளவென்று வெளிச்சம் உண்டாயிற்று.

ஏராளம் முத்துக்களும், வைரக் கற்களும் அந்தப் பெட்டியினுள்ளே நிறைந்து இருக்கின்றன. அவற்றின் ஒளியே எங்கும் நிறைந்து கண்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தன.

பாட்டி அந்தப் பெட்டிக்குள்ளே இருந்து ஐந்து வெண் முத்துக்களை எடுத்தாள். அவற்றை தாமரையின் கையிலே கொடுத்தாள்.

"என் அன்பான சின்னப் பெண்ணே, நான் தரும் இந்த ஐந்து முத்துக்களையும் உன்னோடு எடுத்துச் செல். முதல் நாளன்று இதில் ஒரு முத்தை எடுத்து, கண்ணன் படுத்திருக்கின்ற படுக்கையில், தலையணையின் கீழே யாருக்கும் தெரியாமல் வைத்து விடு. மறுநாள் அவன் அதிகாலையிலேயே தூக்கத்தில் இருந்து விழித்து எழுந்து விடுவான் அன்றைக்கு அப்படி நடக்காவிட்டால் மீண்டும் தலையணையின் கீழே இன்னொரு முத்தினை வைத்து விடு. இப்படியே ஐந்து முத்துக்களையும் நீ பயன்படுத்திக் கொள்.

அதன் பிறகு உனது அண்ணனின் நோய் நீங்கி விடும். ஆனால் ஒரு விஷயம். இந்த ஐந்து முத்துக்களும் மிகவும் நீண்ட காலத்திற்கு முற்பட்டவை. பழைமையானவை. அதனால் இவற்றின் சக்தி குறைந்து போயிருக்கும் அல்லது இவை தமக்குள்ள சக்தியை இழந்து இருக்கலாம். உன்மேல் நான் கொண்ட விருப்பத்தால் தான் இந்த உதவியைச் செய்கிறேன்... இதை வைத்து உன்னால் ஆனதைச் செய்து கொள்..."

பாட்டி சொன்னதைக் கேட்ட தாமரை மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். நன்றியோடு கூறினாள்:

"பாட்டி, இந்த உதவியை நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன். எனது அன்பான நன்றிகளை உங்களுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்..."

அந்த ஐந்து முத்துக்களையும் வாங்கி பத்திரமாக சிறிய பை ஒன்றினுள்

போட்டுக் கொண்டே தாமரை அங்கிருந்து புறப்படத் தயாரானாள்.

"என் செல்லப் பெண்ணே, இந்தக் கல்லை நீ தலையணையின் கீழே வைத்த பிறகு கட்டில் விடியற்காலை நேரமானதும் பயங்கரமாகச் சத்தம் போடத் தொடங்கி விடும்... அந்தச் சத்தத்தில் பயந்து போய் உனது அண்ணன் கட்டிலில் இருந்து விழித்தெழுந்து விடுவான். எதற்கும் நீ முயற்சி செய்து பார்..."

3

தாமரை, வீட்டிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சென்றாள். அந்தக் கற்கள் உண்மையில் அற்புத சக்தி கொண்டவையா என்பதை அறிவதிலேயே தாமரையின் மனம் மூழ்கியிருந்தது. அந்த அதிசயத்தை உடனேயே அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவளின் மனம் துடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

"இந்த ஐந்து கற்களையும் ஒரேயடியாக அண்ணா படுத்திருக்கின்ற தலையணையின் கீழே வைத்துப் பார்த்தால் என்ன? ஒரு

நாளிலேயே நோயெல்லாம் குணப்
பட்டுவிடும் அல்லவா?"

கண்ணன் கட்டிலில் தூங்க
ஆரம்பித்ததும் தாமரை அந்த ஐந்து
கற்களையும் அவனது தலையணையின்
கீழே வைத்து விட்டாள். பின்னர் தாமரை
தனது அறையின் உள்ளே போய் படுத்துத்
தூங்கி விட்டாள்.

விடியற்புறம் ஐந்து மணியானதும்
தாமரை அவசர அவசரமாக கண்ணனின்
அறைக்குள்ளே சென்றாள். அவன்
படுத்திருந்த கட்டிலில் இருந்து
பயங்கரமான சத்தம் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கும் என்று நினைத்தாள்
தாமரை.

அப்படி நினைத்துக் கொண்டே
மெதுவாகவே அறைக்குள் நுழைந்த
தாமரைக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.
ஏனெனில் கண்ணன் கட்டிலில் குறட்டை
விட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன்

படுத்திருந்த கட்டில், மேலும் கீழுமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

தாமரைக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. கட்டிலையும் கண்ணனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு பேச்செதுவும் இன்றி நின்றாள். கட்டில் அங்குமிங்குமாய் ஆடி, மெத்தையில் படுத்திருந்த கண்ணனை கீழே தள்ளுவதற்காய் முயன்று கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தக் கட்டிலுக்கு மனிதரைப் போல வலது புறத்தில் கால் ஒன்று முளைத்தது. அந்தக் காலைத் தூக்கி நிலத்தில் வைத்தவாறு மெதுவாக நின்றது அந்தக் கட்டில். பின்னர் இன்னொரு கால் அந்தக் கட்டிலின் இடது புறத்தில் முளைத்தது. பிறகு வலது புறத்திலும், இடது புறத்திலும், மேலும் இரண்டு கால்கள் முளைத்தன.

நாலுகால்கள் முளைத்த கட்டிலை இப்போது பார்த்தால் ஒரு மிருகம் போலத் தோற்றமளித்தது. நாலு கால்களின் துணையோடும் அந்தக் கட்டில் குதிரை

போல நடந்தது. முதலில் அந்த அறையைச் சுற்றி முதுகு போலிருந்த கட்டிலை நெளிந்து கொண்டே அது நடந்தது.

கால்கள் முளைத்த அந்த வினோதமான கட்டில், இப்போது இலேசாக உறுமத் தொடங்கிற்று. பின்னர் அந்த உறுமல் சத்தம் படிப்படியாக அதிகரிக்கத் தொடங்கிற்று. கோபங் கொண்ட காட்டு மிருகத்தின் சத்தம் போல அக்குரல் இப்போது கேட்க ஆரம்பித்தது.

தாமரை, பயம் ஏதுமின்றி அந்தக் கட்டிலையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். பிறகு அந்தக் கட்டிலின் அருகே சென்று அதைப் பிடித்து இழுக்க முயன்றாள். அப்போது அந்தக் கட்டில் முட்டித் தள்ளி அவளை கீழே வீழ்த்திற்று.

கீழே விழுந்த தாமரை கைகளைத் தட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். அந்த கால்கள் முளைத்த கட்டில், தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டு கதவு வழியே வெளியே செல்லத் தொடங்கிற்று.

இதைக் கண்ட தாமரை பதறிப்
போனாள்.

"அண்ணா கீழே குதித்துவிடு" என்று
அவள் சத்தமிட்டாள்.

அப்போதும் கண்ணன் தூக்கத்திலிருந்து
எழுந்திருக்கவில்லை குறட்டை விட்டுத்
தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனின்
குறட்டை ஒலி விடாமலே எங்கும் கேட்டுக்
கொண்டேயிருந்தது.

அதிசயக் கட்டில், வீட்டினது கதவுகளை
இடித்துத் திறந்து கொண்டு இப்போது
வெளியே ஓடிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

"அண்ணா, நீ படுத்திருக்கின்ற கட்டில்
ஓடிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உடனே
கீழே குதித்துவிடு அண்ணா..." என்று
உரத்த குரலிலே கூவியவாறு வெளியே
ஓடினாள் தாமரை.

கட்டிலோ துள்ளிப் பாய்ந்தவாறு வெகு வேகமாக வீதியிலே ஓடிக் கொண்டு இருந்தது. வீதியிலே போன தாமரையின் கண்களிலிருந்து அந்த மாயக் கட்டில் இப்போது மெது மெதுவாக மறைந்து போயிற்று.

ஓடியதால் களைத்துப் போன தாமரை, கவலையோடு அந்த இடத்திலேயே நின்றாள். அவளின் எதிரே ஒரு ஈ ஏறும்பு கூட காணப்படவில்லை.

தாமரை கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். அதன்படி அந்த மந்திரக் கற்களை கொடுத்த பாட்டியின் வீட்டுக்கு அவள் மீண்டும் புறப்பட்டாள்.

4

பாட்டியிடம் நடந்த யாவற்றையும் தாமரை தயக்கமான குரலிலே கூறினாள். எல்லாவற்றையும் பாட்டி கவனமாகக் கேட்டாள். பிறகு தாமரையைப் பார்த்து, "நீ ஐந்து கற்களையும் ஒன்றாக வைத்ததால் தான் அந்தக் கட்டிலுக்கு அதிசயமாகக் கால்கள் முளைத்தன. இங்கிருந்து அது

ஓடிப்போகவும் முடிந்தது" என்று
கூறினாள் பாட்டி.

தாமரை தனது அழகான கண்களில்
கவலை பொங்கக் கூறினாள்.

"ஆனாலும் பாட்டி, இவ்வளவு
அல்லோல கல்லோலங்கள் நடை பெற்றுக்
கொண்டிருந்த போதிலும் அண்ணன்
மட்டும் அந்தக் கட்டிலிலே குறட்டை
விட்டு நன்றாகத் தூங்கிக்
கொண்டிருந்தான். அது தான் மிகவும்
ஆச்சரியமான விஷயம்..."

"அவன் உண்மையிலேயே இன்னொரு
கும்பகர்ணன். இனி என்ன செய்யலாம்
என்பதை யோசிக்க வேண்டும். அந்த
மாயக் கட்டில் நிச்சயமாக பவளத்தீவு
என்ற இடத்திற்குத் தான் சென்றிருக்கும்.
அங்கே சென்று நாம் கண்ணனைத் தேடிக்
கண்டு பிடிக்கலாம் என்று
நினைக்கிறேன்..." எனக் கூறினாள்
பாட்டி.

அப்போது ஆர்வம் பொங்கிடக்
கேட்டாள் தாமரை:

"பாட்டி... பாட்டி நானும் உன்னோடு
கூட வரட்டுமா?"

பாட்டி புன்முறுவலோடு, "நிச்சயமாக நீ
என்னோடு கூட வரலாம்..." என்றாள்.

பிறகு பாட்டி விரிவாகக் கூறினாள்.

"நான் இப்போது உட்கார்ந்திருக்கிற
இந்தக் கட்டிலிலேயே நீ உட்கார்ந்து
கொள்ளலாம். எவ்வித பயமும் இன்றி நீ
என்னுடனே வரலாம் இந்தக்
கட்டிலிலேயே நாம் இருவரும் பவளத்
தீவுக்குப் பறந்து செல்லலாம். அங்கே நாம்
கண்ணனைக் காணலாம் என்றே நான்
நினைக்கின்றேன். "கட்டிலும் பறக்குமா?
அதிசயமாக இருக்கிறதே பாட்டி..."
என்றாள் கண்களை விரித்தபடியே
தாமரை. பிறகு பாட்டியோடு கட்டிலில்
உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த பாட்டி
கண்களை மூடிக்கொண்டு ஏதோ
முணுமுணுத்தாள். உடனே அந்தக் கட்டில்
அங்கிருந்து மெதுவாகக் கிளம்பிற்று.
வாசலைத் தாண்டியதும் உயரப் பறந்தது.
நேரம் போகப் போக அதன் வேகம்
அதிகரிக்கலாயிற்று.

தாமரையின் முகத்தில் அளவு மீறிய
ஆச்சரியமும், மகிழ்ச்சியும். ஆனால்
அவளுக்கு கொஞ்ச நேரத்தில் தூக்கம்
வந்து விட்டது. அப்படியே கட்டிலில்
படுத்து தூங்கிப் போனாள்.

5

குளிர்காற்று ஈரமாக தன் மேல் படுவதை
உணர்ந்த தாமரை தூக்கத்திலிருந்து
விழித்து எழுந்தாள் தன்னெதிரே பாட்டி
புன்முறுவலுடன் உட்கார்ந்திருப்பதைக்
கண்டதும் தானும் புன்னகை சொய்தாள்
தாமரை. பிறகு சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்
தாமரை. அவளுக்கு வியப்புத்
தாங்கமுடியவில்லை.

ஏனென்றால் அவள் இப்போது
அதிசயக் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்க
வில்லை. அந்தக் கட்டில் அழகான ஒரு
படகாக மாறி இருந்தது. அந்தப் படகு
இப்போது நீரினுள் வேகமாகச்சென்று
கொண்டிருந்தது.

நீலநிறக் கண்ணாடி போலத் தோன்றிய
கடல் நீரிலிருந்து வெள்ளி மீன்கள் அங்கும்
இங்குமாய் துள்ளிக் குதித்து விளையாடிக்
கொண்டிருந்தன.

தாமரைக்கு அருகே நட்சத்திரங்களைப்
போன்ற தங்கநிற மீன்கள் துள்ளிக்
குதித்தன. அவற்றைப் பிடிப்பதற்கு
தாமரை கையை நீட்டினாள்: அவை
பிடிபடாமலே தப்பி கடலினுள் வீழ்ந்து
மீண்டும் துள்ளிப் பாய்ந்தன.

"நாம் இப்போது பவளத்தீவை
நெருங்கிவிட்டோம்" என்று பாட்டி
மகிழ்ச்சியான குரலிலே கூறினாள்.

பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிற்
கடலின் நடுவே அழகிய மாளிகை ஒன்று
தெரிந்தது. அதன் கோபுரங்கள் முகிலைத்
தொட்டுக் கொண்டு நின்றன. மாளிகை
தங்க நிறத்தில் பளபளவென்று மின்னிக்
கொண்டிருந்தது. அதன் வெளிச்சம்
கடலிலே பிரதிபலித்து ஆடிக்
கொண்டிருந்தது.

அவர்களின் படகு அந்த மாளிகையின்
வாசலை அடைந்தது. பாட்டி அந்தப்
படகிலிருந்து மெதுவாக இறங்கினாள்.
தாமரைக்கு கைகொடுத்து அவளையும்
கீழே இறக்கினாள்.

பவளத்தீவு, சின்னச் சத்தம் கூட
இல்லாமல் அமைதியாய் இருந்தது.
காற்றின் ஓசை கூட இல்லை. திரும்பின
இடமெல்லாம் அமைதியைத் தவிர
வேறெதுவுமே இல்லை.

"இந்த இடத்தைக் கனவிலே தான்
பார்க்க முடியும். எவ்வளவு வினோதமான

இடம்" என்றாள் தாமரை.

பாட்டி சிரித்தாள்.

"நீ சொல்வது முற்றிலும் உண்மைதான் இப்படியான இடத்தை நீ கனவிலே மட்டும் தான் காண முடியும்..." என்று கூறிய பாட்டி தொடர்ந்து சொன்னாள்:

"இந்தத் தீவிலே தான் இனி நாம் கண்ணனைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் செல்லும் போது சின்ன ஓசை கூட கேட்கக் கூடாது. அதுதான் முக்கியம்.

இப்படிச் கூறியபடியே தாமரையும், பாட்டியும் நடக்கத் தொங்கினார்கள்.

அப்போது அவர்கள் முன்னே வெள்ளை நிறமான முயல் ஒன்று வந்தது. தனது பெரிய செவிகளை ஆட்டிக் கொண்டே அவர்கள் இருவரையும் அது பார்த்தது. பின்னர் மனிதக் குரலிலே கூறிற்று. அந்த முயல்:

"உமது செருப்புகளைக் கழற்றி விட்டு நடவுங்கள். அல்லாவிடில் இங்கிருந்து நீங்கள் திரும்பிச் செல்லவே முடியாது... உமது வாழ்வு இன்றோடு முடிந்து விடும். உடனே செருப்புகளைக் கழற்றுங்கள். செருப்புகள் உண்டாக்குகிற சத்தமே உம்மைப் பிடித்துக் கொடுத்து விடும்"

முயல் கூறியதைக் கேட்ட உடனேயே தாமரை, தனது காலிலிருந்த செருப்புகளைக் கழற்றினாள். பாட்டியும் தனது செருப்புகளைக் கழற்றினாள்.

மறுகணமே முயல் அங்கிருந்து மறைந்து போயிற்று. இருவரும் நடந்து சென்று தங்க நிற அரண்மனையின் வாசலை அடைந்தனர். பாட்டி மெல்லிய குரலிலே, "இந்தப் பெரிய அரண்மனைக்குள்ளே தான், நாளெல்லாம் நித்திரை செய்பவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். நாம் மெதுவாக உள்ளே போய் கண்ணன் இருக்கிறானா என்று பார்ப்போம்..." என்றாள்.

பாட்டியும் தாமரையும் அடிமேல் அடிவைத்து அரண்மனையின் உள்ளே சென்றனர்.

அரண்மனையின் உள்ளே சுவர்கள் வெள்ளியாலும், தூண்கள் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஆனால் எந்த விதமான சத்தமுமின்றி மாளிகையின் உள்ளே பயங்கர அமைதி நிலவிற்று.

6

அவர்கள் இருவரும் மாடிப்படி வழியாக ஏறினார்கள். மாடியில் நிறைய அறைகள் காணப்பட்டன. அதன் கதவுகள் எல்லாம் கண்ணாடி போல பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன.

அறை வாசலில் சென்றதும் அந்த மௌனத்தைக் கலைத்து கொண்டு யாரோ நடந்து வருவதை அவர்கள் கேட்டார்கள் சட்டென்று பின்னாலே அவர்கள் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

அவர்களால் அவர்களது கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. பார்த்த பார்வையை

எடுக்க முடியாமல் அப்படியே அசைவற்று நின்றனர். திகைத்தபடியே நின்றனர்.

அப்படி அவர்கள் கண்ட காட்சி என்ன? அவர்கள் நடந்து வந்த மாடிப் படியின் வழியாக இப்போது கண்ணன் படுத்திருந்த கட்டில், மெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

நான்கு கால்களும் உறுதியாக நடந்து, மாடிப்படி வழியாய் ஏறிக் கொண்டிருந்தன. ஆனாலும் கண்ணன் இன்னமும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பவளத் தீவுக்குள் தாங்களே முதலில் வந்து விட்டதை எண்ணி பெருமை கொண்டாள். தாமரையைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள். பதிலுக்கு தாமரையும் ஆனந்தமாகச் சிரித்தாள்.

அப்போது நான்கு கால்களாலும் நடந்து வந்த அந்தக் கட்டில் முதலாவது அறையின் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு

உள்ளே சென்றது. பாட்டியும், தாமரையும்
கட்டிலைப் பின் தொடர்ந்து
அறைக்குள்ளே சென்றார்கள்.

அந்த அறைக்குள்ளே கொஞ்சங் கூட
இடைவெளியின்றி கட்டில்கள் வைக்கப்
பட்டிருந்தன. அவற்றில் பட்டு மெத்தைகள்
விரிக்கப் பட்டிருந்தன.

அந்த அறையில் எங்காவது ஓரிடத்தில்
தனக்கு இடம் பிடிப்பதற்கு கால் முளைத்த
அந்தக் கட்டில் முயற்சித்து கொண்டு
இருந்தது. ஆனால் இதற்கு இடம்
கிடைக்கவில்லை.

பின்னர் இரண்டாம் அறைக்குள் அந்தக்
கட்டில் சென்றது. அங்கும் இடமில்லை.
பிறகு மூன்றாவது அறைக்கு கட்டில்
சென்றது. அங்கேயும் அதற்கு இடங்
கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக ஆறாவது
அறைக்குள்ளேயே அந்தக் கட்டிலுக்கு
இடம் கிடைத்தது.

பாட்டியும், தாமரையும் அந்தக் கட்டிலின் பின்னாலேயே தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஆறாவது அறைக்குள் சென்ற கட்டில், தனது நடக்கின்ற கால்களையும் உள்ளே இழுத்து விட்டு மரக்கால்களில் நின்று கொண்டது.

அந்தக் கட்டிலில் படுத்திருந்த கண்ணன் இன்னமும் குறட்டை விட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கட்டிலில் இன்னமும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற கண்ணனை, தாமரை ஆசையோடும் கவலையோடும் பார்த்தாள்.

"அண்ணாவை தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி எப்படி எம்மோடு கூட்டிச் செல்வது?..." என்று பாட்டியின் காதுக்குள் கிகு கிகுத்தாள் தாமரை.

"நீ அவனை தூக்கத்திலிருந்து சாதாரணமாகத் தட்டி எழுப்ப முடியாது சின்னஞ்சிறு சத்தம் ஏற்பட்டாலும் எமக்கு பெரிய ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும். இங்கே

தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற மனிதர்களும்
 மிருகங்களும் விழித்து எழுந்து எம்மை
 அழித்து விடுவார்கள்." என்று பாட்டி
 மெல்லிய குரலில் தாமரையின்
 காதுக்குள்ளே கூறினாள்.

"இங்கே கட்டிலிலோ, வெளியிலோ
 இருக்கிறவர்கள் தூங்கிக் கொண்டு தான்
 இருப்பார்கள். அந்தத் தூக்கத்தை எம்மால்
 கலைக்கவே முடியாது. ஆனால் ஒன்றே
 ஒன்றைத் தான் செய்ய முடியும் அதாவது
 கண்ணை இந்தக் கட்டிலோடு
 இங்கிருந்து கொண்டு செல்ல வேண்டும்.
 அது தான் நமக்கிருக்கின்ற ஒரே ஒரு
 வழி..."

பாட்டி சொன்னதும் தாமரையின்
 முகம் இலேசாக மலர்ந்தது.

"ஆனால் அதை நாம் எப்படி
 இங்கிருந்து கொண்டு செல்வது பாட்டீ..."
 என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் தாமரை.

பாட்டி தாமரையின் முகத்தைப் பார்த்தபடி மெதுவாகக் கிசுகிசுத்தாள்:

"குட்டிப் பெண்ணே, நீ மட்டும் கண்ணனின் தலையணையின் கீழே உள்ள ஐந்து வெண்முத்துக்களையும் மெதுவாக எடுத்து விடுவாயானால் போதும். இந்தக் கட்டில் கண்ணனையும் சுமந்து கொண்டு திரும்பவும் வீட்டுக்குப் போய் விடும்... இந்தக் கட்டில் இப்போது தான் இங்கு வந்திருக்கின்றது. ஆகையினால் இதைத் திரும்பிச் செல்ல வைப்பது இலகுவாக இருக்கும். ஆனாலும் இதற்குக் கெட்ட கோபமும் வந்த விடும்..."

பாட்டி சொன்னவற்றைக் கேட்ட தாமரை பதுங்கிப் பதுங்கி கட்டிலின் அருகாகச் சென்றாள். மெல்ல, கண்ணன் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த தலையணையின் கீழே கையை விட்டாள். துளாவி கையினால் தேடினாள். கடைசியில் ஐந்து வெண் முத்துக்களும் கண்டெடுத்தாள். மெதுவாக அவற்றைக்

கொண்டு வந்து பாட்டியின் கையிலே
கொடுத்தாள்.

பாட்டியின் முகம் அளவற்ற
மகிழ்ச்சியினால் பிரகாசமடைந்தது. "இனி
நாம் இருவரும் வெகு கவனமாக இருக்க
வேண்டும். கொஞ்சம் பின்னாலே தள்ளிப்
போய் நிற்போம் வா..." என்று கூறினாள்
பாட்டி.

பின்னர் இருவரும் சுவர் ஓரமாகப்
போய் நின்றார்கள்.

7

தன் தலையணையின் கீழிருந்த ஐந்து
வெண்முத்துக்களும் காணாமற் போய்
விட்டதை அந்த வினோத கட்டில் அறிந்து
கொண்டது. உடனே அந்தக் கட்டில்
பயங்கரமான சத்தத்தைக் கிளப்பிக்
கொண்டு அங்கிருந்து துள்ளிக் குதித்தது.
மறுகணமே அதன் நான்கு கால்களும்
ஒவ்வொன்றாக நான்கு பக்கங்களிலும்
இருந்து நீண்டு கொண்டன. பின்னர்
அங்குமிங்குமாக கட்டில் ஓடத்
தொடங்கிற்று.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட அடுத்த கணமே, அந்த அரண்மனை எங்கும் வினோதமான உருவம் கொண்ட குதிரைகள் காணப்படலாயின. அவற்றின் கண்கள் நெருப்பைப் போல எரிந்து கொண்டிருந்தன. காதுகளோ நீண்டு இருந்தன. பெரிய வாலைச் சுழற்றிக் கொண்டு அந்தக் குதிரைகள் நின்றன. இரண்டு கண்களுக்கும் மேலே அவற்றின் நெற்றியில் கருமையான நீண்ட கொம்பு பளபளத்துக் கொண்டு இருந்தது. முன்னங்காலால் நிலத்தை அடித்துக் கொண்டு நின்றன. அந்த பெரிய உருவங் கொண்ட குதிரைகள்.

தாமரை தன்னை யாரோ பார்ப்பது போலிருக்கவே சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அங்கே அவள் கண்ட காட்சி அவளைத் திகைக்க வைத்தது.

பெண்முகமும் குதிரை போன்ற உடலமைப்பும் கொண்ட அழகிய

உருவமொன்று பறந்து செல்வதை அவள் கண்டாள். கண்ணைக் கவருகின்ற அந்த உருவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கையிலேயே அது மறைந்து போய் விட்டது.

தாமரை அதைப் பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் நினைத்தாள். அடுத்தடுத்தாக என்ன நடக்கப் போகிறதென்பதைப் பற்றி அவள் அப்போது சிந்திக்கவே இல்லை.

தாமரைக்கு அளவுக்கு மீறிய பயம் வந்து விட்டது. உடனே பக்கத்தில் இருந்த கட்டிலின் மீது அவள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஆனால் அந்தக் கட்டிலிலும் வினோதமான உருவம் ஒன்று படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டு இருப்பதை அப்போது தான் அவள் கண்டு கொண்டாள். அந்த உருவத்தின் முகம் ஆட்டைப் போல காணப்பட்டது. அது, தாமரை கட்டிலில் ஏறியதும், மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தது. கையிலே பிடிச் ஒன்றைத் தூக்கியவாறு அது தாமரையைப் பார்த்து புன்னகை செய்தது.

உடனே பாட்டி அதட்டுகிற குரலில்,
"ஏ, பெண்ணே உடனே கட்டிலில் இருந்து
கீழே இறங்கிக் கொள்... உடனே கீழே
இறங்கு" என்று சத்தம் போட்டாள்.

தாமரையும் கட்டிலில் இருந்து உடனே
பொத்தென்று கீழே குதித்தாள். அப்போது
பாட்டி, "இங்கிருந்து தப்பிச் செல்ல ஒரே
ஒரு வழி தான் உள்ளது. அதோ அங்கே
தெரிகின்ற குதிரை ஒன்றிலே உடனே
போய் ஏறி உட்கார்ந்து கொள். அது
உன்னை வீட்டுக்கு கொண்டு போய்ச்
சேர்த்து விடும். நானும் கண்ணனும்
உனக்குப் பின்னாலேயே வந்து
விடுவோம்." என்று கூறினாள்.

தாமரையும் உடனேயே பதுங்கிப்
பதுங்கிப் போய் ஒரு குதிரையிலே ஏறிக்
கொண்டாள். அவ்வளவு தான் கண்
சிமிட்டும் நேரத்திலே அந்த வினோதமான
குதிரை ஆகாய வழியாகப் பறக்க
ஆரம்பித்தது.

தாமரை குதிரையின் கழுத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். குதிரை திடீரென்று குத்துக்கரணம் அடித்தது. அப்போதும் தாமரை அதன் கழுத்தை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்த குதிரை கழுத்தைத் திருப்பித் தாமரையைப் பார்த்தது. பின்னர் மனிதர்களைப் போல் அட்டகாசமாகச் சிரித்தது. தாமரை ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் அதன் கழுத்தை கெட்டியாகப் பிடித்திருந்தாள்.

திடீரென்று தனது கைகள் நழுவுவதை உணர்ந்தாள். தாமரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் உட்கார்ந்திருந்த குதிரையின் தலையை இப்போது காணவில்லை. அது தனியாகப் பிரிந்து ஆகாயத்திலே பறந்து சென்று கொண்டு இருந்தது. தலையற்ற குதிரையிலே அவள் பறந்து கொண்டிருப்பதை நினைத்த போது முதல் முறையாக அவளுக்கு பயம் உண்டாயிற்று.

திடீரென்று அந்தக் குதிரை தலை
கீழாகச் சுழன்று குத்துக் கரணம்
அடித்தது. அப்போது தாமரையின் பிடி
நழுவிற்று. அவள் மேலே இருந்து கீழே
விழத் தொடங்கினாள். அவளுக்குப் பயம்
தாங்க முடியவில்லை. கண்களை மூடிக்
கொண்டு உரத்த குரலிலே கத்தினாள்:

அம்மா.

அம்மா..

அம்மா...

தான் கீழே விழுந்ததாய் நினைத்த
தாமரை கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள்
என்ன அதிசயம்! இப்போது அவள் தனது
கட்டிலிலேயே படுத்திருந்தாள். உடனேயே
அவள் தனது படுக்கையிலிருந்து
எழுந்தாள். அவசர அவசரமாக
கண்ணனின் அறைக்குள்ளே ஓடிச்
சென்றாள்.

அவளுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க
முடியவில்லை. தன்னைக் கிள்ளிப்
பார்த்துக் கொண்டாள். அவளின்
கண்களை அவளாலேயே நம்ப
முடியவில்லை.

அவளின் எதிரே காணப்பட்ட கட்டிலில்
கண்ணன் ஆனந்தமாக குறட்டை விட்டுத்
தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தாமரை
அவனருகே சென்று அவனை உலுப்பி
எழுப்பினாள்.

திடுக்கிட்டுப் போன கண்ணன்
தலையைச் சொறிந்து கொண்டு எழுந்து
உட்கார்ந்தான்.

தாமரை பரபரப்போடு கண்ணனைப்
பார்த்துக் கேட்டாள்:

"அண்ணா, நீ எப்படி பவளத்
தீவிலிருந்து தப்பி இங்கே வந்தாய்?..."

கண்ணனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை...
அதிசயமாக அவன் தாமரையைப் பார்த்து,

"அதென்ன பவளத்தீவு...? நான் எப்போது பவளத்தீவுக்குப் போனேன்.? இங்கேதானே நான் படுத்திருக்கின்றேன். நீ ஏதாவது கனவு கண்டாயா?" என்று கேட்டான்.

"கனவா? நான் கனவா கண்டேன்?" என்றாள் தாமரை

"ஆம்.நீ கனவு தான் கண்டிருக்கிறாய். அதில் சந்தேகமே இல்லை" என்றான் கண்ணன் சிரித்தபடியே.

தாமரை யோசித்துப் பார்த்தாள். கண்ணனின் தூக்க வியாதியைத் தீர்ப்பதற்காக பாட்டியிடம் செல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தபடியே தான் படுத்து உறங்கியது தாமரைக்கு நினைவிலே வந்தது. அவளுக்கு உடனே சிரிப்பும் வந்தது..

"தாமரை, நீ என்ன கனவு கண்டாய். அதைச் சொல்லு...? என்றான் கண்ணன்.

தாமரை, தான் கண்ட கனவை எல்லாம்
விரிவாகச் சொன்னாள். அதைக் கேட்ட
கண்ணனுக்கு மனதில் பயம் வந்து
விட்டது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. தாமரை
தான் கண்ட கனவைப் பற்றி
நினைத்தவாறு படுத்த கண்ணனுக்கும்
அந்தக் காட்சியே கனவில் தோன்றிற்று.

கண்ணன் புரண்டு படுத்தான்.
அப்போது அவன் கட்டில் கிறீச் சென்று
சத்தமிட்டது.

உடனேயே அவன் திடுக்கிட்டு
எழுந்தான். அப்போது கட்டில் மீண்டும்
கிறீச் சென்று சத்தமிட்டது.

கண்ணனுக்கு பயந்தாங்க முடிய
வில்லை. கட்டில் இப்படியே உறுமிக்
கொண்டு அங்கிருந்து தன்னைத் தூக்கிச்
சென்று விட்டால் என்ன செய்வது என்று
பயந்தான். மறு கணம் கட்டிலில் இருந்து
இறங்கினான். சுறுசுறுப்பாக ஓடிப் போய்

குளித்தான். அப்போது அவனது தங்கை தாமரை அங்கே வந்தாள். கண்ணன் அதிகாலையிலேயே நித்திரையில் இருந்து விழித்து எழுந்தது அவளுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

"அண்ணா... என்ன அதிசயம் இது! அதிகாலையிலேயே நித்திரையில் இருந்து எழுந்து விட்டாயே..." என்று கேட்டாள் தாமரை.

கண்ணன் புன்முறுவல் செய்தான்.

"அதுவா? இனி நான் அதிகாலையிலேயே நித்திரை விட்டு எழுந்து விடுவேன். தேவையில்லாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். ஏனென்றால், எக்காரணங் கொண்டும் பவளத் தீவுக்கு செல்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை... அடேயப்பா என்ன பயங்கரமான இடம் அது.."

கண்ணன் கூறியதைக் கேட்ட தாமரை ஆனந்தமாகச் சிரித்தாள்.

செ.யோகநாதன்.

தமிழிலே குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் செ.யோகநாதன்.

தமிழக, இலங்கை அரசுகளின் சிறந்த எழுத்தாளருக்கான பரிசு களையும், விருதுகளையும் பெற்றவர்.

தேர்மன், ருஷ்ய, ஆங்கில மொழிகளில் இவரது எழுத்துக்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பெங்களூரில் நடைபெற்ற எட்டு மொழிகள் பேசுகின்ற முதலாவது குழந்தை எழுத்தாளர்களின் மகாநாட்டில் தமிழக அரசின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகக் கலந்துகொண்டு கட்டுரை வாசித்தவர்.

முப்பது நூல்களின் ஆசிரியரான இவர் ஆறு குழந்தை இலக்கிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

அறிவூட்டும் கதைகளையும், அறிவியல் கட்டுரைகளையும் குழந்தை இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதிவரும் இவர், குழந்தைகளுக்காக "அறிவியற்களஞ்சியம்" ஒன்றை உருவாக்கி வருகின்றார்.